

Auguste Rohling

Israelul după Talmud

Nici o îndoială nu poate pluti asupra autenticității textelor citate și chiar evreii au renunțat la aceste critici. Avem în fața ochilor un document de o valoare inestimabilă care ne permite să descifrăm gândirea și chiar sufletul evreilor, să cunoaștem exact sentimentele lor față de noi, să scoatem la lumină concepția pe care o au din punct de vedere social și moral.

Contextul general în care se zbate lumea în acest moment se rezumă la o frază:

Închinarea Talmudului asupra Evangheliei.

*Opiniile mari despre drepturile omului,
despre filosofie și regenerarea umanității,
pe care au servit ca paravan
pentru pășunile evreiești,
nu mai păcălesc pe nimeni.*

ISBN 973-99625-5-6

9 789739 962551

25.000 lei

Auguste Rohling

Evreul după Talmud

Traducător:
Dorin Manea

Editura SAMIZDAT

Redactor: Laurențiu Tăun
Tehnoredactare computerizată: Antonia Cristescu
Coperta: Antonia Cristescu

I.S.B.N. 973-99625-5-6

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677

Prefață

Dragi confrăți,

Ați avut o idee excelentă publicând o nouă traducere a cărții doctorului Rohling: *Evreul după Talmud*.

Nici o îndoială nu poate pluti asupra autenticității textelor citate și chiar evreii au renunțat la aceste critici. Avem în fața ochilor un document de o valoare inestimabilă care ne permite să descifrăm gândirea și chiar sufletul evreilor, să cunoaștem exact sentimentele sale față de noi, să scoatem la lumină concepția pe care o au din punct de vedere social și moral.

Pentru orice spirit, această lucrare luminează obscuritățile epocii noastre, explică ceea ce era nesigur și confuz și arată logica secretă a faptelor pe care le înțelegem greu.

„Toate revoluțiile, a spus cu justete Proudhon, sunt revoluții teologice.“ Criza generală în care se zbate lumea în acest moment se rezumă la o frază: răzbunarea Talmudului asupra Evangheliei. Cuvintele mari despre drepturile omului, despre filosofie și regenerarea umanității, care au servit drept paravan acțiunilor evreiești, nu mai păcălesc pe nimeni. Un vechi decor care se rupe și se împrăștie...

Evreul apare ca stăpân. Nici măcar nu mai simte nevoia să-și ascundă puterea: conduce toate popoarele prin finanțe, modifică după interesele propriilor sindicate legislația muncii, cumpără oamenii de stat coruptibili și îi îndepărtează pe ceilalți. Este omniprezent și omnipotent, peste tot e atât de puternic încât nu poate fi nici măcar atacat... Vă amintiți de emoția care stăpânea această Cameră servilă atunci când Laur a avut curajul să demaște public șeful tâlharilor și să-i spună numele pe șleau: Rothschild. Toți acești pretinși oameni liberi care murdăresc orice lucru demn de respect, tot ceea ce înseamnă credință, ideal, devotament întru Hristos, pentru Papă, pentru surori de caritate, au tremurat ca niște valeți prinși că fură la ideea că e atacat un bancher de la Frankfurt – ființă sacrosanctă pentru ei.

Acum câțiva ani numai cei cu spirit de observație realizau această stare a lucrurilor. Astăzi a fost convinsă și majoritatea. Sigur pe complicitatea celor care ne conduc, Israel lovește în plină zi. Ruinează, secătuieste o instituție financiară, a doua ca mărime după Banca Franței, apoi, un evreu mandatat de Bismarck anunță că va închide fabrica de la Cail care are îndrăzneala să producă tunuri, concurându-l pe Krupp.

Rolurile sunt bine distribuite: acum, când războiul pare inevitabil, sunt atacate băncile, un altul ne atacă uzinele. Primul ne ia banii pentru a se pregăti de campanie, al doilea ne dezarmează, iar aristocrația țipă: „Sunt foarte șarmanți, dau *garden partys*...“.

Când vrei să te debarasezi de un stăpân trebuie în primul rând să-l cunoști bine, să știi ce are în cap. Cartea lui Rohling le-a permis nemților să afle aceste lucruri, traducerea noastră are acest scop, pentru noi.

Ceea ce-i domină pe evrei este ura și disprețul față de *goimi*, convingerea că totul e legitim contra lor, contra străinului, non-evreul, „sămânța vitelor“; certitudinea că evreul aparține unei rase privilegiate, destinată să aducă celelalte popoare în sclavie pentru Israel.

Contra acestui *goim*, care nici măcar nu e uman, toate metodele sunt permise. Jurământul dat unui *goim* nu trebuie respectat. Orice evreu va jura strâmb atunci când e vorba să condamne un *goim*.

Înarmat astfel, investit cu o misiune, eliberat prin chiar preceptele religiei sale de orice fel de scrupule, evreul pornește în cucerirea capitalelor. El este agentul de bursă triumfător, jurnalistul influent, el este Eugène Mayer, Arthur Meyer, Jacques Meyer, Allmayer. Este Omni-Meyer și s-a ajuns că nu mai poți ataca o problemă fără să găsești un Meyer în spatele afacerii.

– Talmudul? Dar nu știm nimic despre el. N-am citit nici zece pagini, vă vor răspunde evreii de la bursă, de pe bulevard și de la curse. A trecut timpul când, în interioare misterioase, anumiți artiști pictau un evreu patriarhal care discuta cu copiii săi dacă trebuie extrasă filactera din braț, cum spune R. Yossé bar R. Boun, sau din cap, cum vrea R. Yossé bar Nahorai, înainte de a sacrifica animalul. Este dusă și epoca în care, cum povestește Henri Heine, se adunau după un *Sioum* – un tratat din Talmud citit împreună, pentru a mânca o patiserie ortodoxă.

De ce ar studia evreii de azi Talmudul? El este imprimat în creiele lor de legea eredității. El este moștenirea mentală lăsată de nenumărate generații care s-au aplecat asupra preceptelor, care i-au asimilat doctrinele. Evreii sunt saturați de Talmud: îi datorează nu numai această superioritate, care îi face atât de puternici, ci și admirabila lor subtilitate, absența oricărui simț moral, a oricărei noțiuni de Bine sau Rău care te dezarmează, atât este de naturală și de spontană la un evreu.

Sunt talmudiști cei doi bulevardieri ale căror nume au tulburat săpătămânile trecute? Cum de acești oameni sunt descendenții celor care au

meditat timp de secole asupra subtilităților și găselnițelor din Schulchan-Aruch? Cum de știu să folosească pana și hârtia?

Cum au ghicit că înainte de-a fi livrat, documentul i-a fost propus de zece ori lui Bismarck, sultanului, împăratului Marocului și că negocierea i-a îmbogățit pe evreii din toate țările care s-au preocupat de afacere și au pus la bătaie fondurile secrete ale tuturor popoarelor? Era perechea Pentateucului despre care Saphira pretindea că este contemporan cu stela regelui Mesa și că datează de 2 000 de ani înaintea erei creștine, pe care British Museum era gata să plătească un milion dacă nu și-ar fi dat seama că documentul nu era decât un sul de sinagogă învechit cu ulei de măsline și ceară.

Se iubesc cei doi Tosaphiști din Tortoni! Sunt uniți prin rasă și prin Kahal. Toți lucrează să-l înfunde pe *goim*.

Și priviți ce ușor ies evreii din încurcături. Un amărât care a furat ceva de pe câmp e judecat și condamnat cu severitate. Un mizerabil ca Jacques Meyer care a furat pentru a avea o garsonieră de 50 000 de franci și a întreține curve, toată lumea îl tratează cu deferență, iar el spune lingșitor: „Aducem omagiu corectitudinii dumneavoastră, domnule judecător“.

Aceasta e consecința educației talmudice. În Franța nu au existat asemenea practici până la venirea evreilor.

Tuturor celor care vin și-mi cer sfatul le spun: „Aveți independența materială necesară? Sunteți hotărât să renunțați la orice succes imediat? Nu vă lăsați, evreul, cum spune Disraeli, vă va lovi în toate și de peste tot. Nu vă va asasina decât la sfârșit, dar vă va presăra drumul cu capcane, vă va lega într-o plasă de intrigă. El e stăpânul în presă, în facultăți, în administrație, în saloane. Cel care refuză să ingenucheze în fața lui Mamona va fi strivit“.

Acesta e adevărul. E o iluzie să cauți ajutorul celor care te-ar putea susține. Francezii adevărați au murit în exil pentru că au apărat monarhia și Biserica. Singurul ziarist în care au încredere șefii conservatorilor este tot evreu.

Evreul nu a fost învins de această carte, dar este descoperit, nu se mai poate ascunde ca până acum. Îl vedem cum lucrează, îl strigăm pe nume, îl întrebăm direct, știm unde stă și ar fi interesant să scoatem de la el câteva răspunsuri înainte de a-l muta definitiv.

Acesta e evenimentul capital al secolului: evreul este atotputernic. Dar e destul de bolnav pentru a fi combătut de cei care abia deschid

ochii, care au stomacul bun și nu uită ceea ce a spus Talleyrand despre secolul nostru: „Totul va sosi!”

Faceți parte dintre aceștia, drag confrate. Cu spiritul și metoda dumneavoastră ați început ca un înțelept, cu începutul. Ați arătat în această chintesență a Talmudului care este baza de acțiune a evreului. Acum trebuie să arătați cum pune el în practică preceptele. Acesta e viitorul, un viitor destul de apropiat, cel în care ne veți explica cum putem termina cu evreul...

Edouard Drumont
Soisy-sous-Etiolles, 2 iulie 1889

Introducere

Evreul după Talmud: războiul contra autorului. – Motivul atacului: evreul nu dorește ca Talmudul să fie cunoscut. – Probe și exemple – Talmudismul încă mai trăiește. – Oportunitatea prezentei lucrări.

De zece secole numeroși savanți din întreaga Europă se străduiesc să le explice contemporanilor teoriile lor asupra legilor misterioase ale Talmudului. Dar nici o carte nu o face atât de bine ca *Evreii după Talmud* a profesorului Rohling de la Universitatea din Praga.

Talentul autorului, cunoașterea aprofundată a limbii, literaturii și obiceiurilor rabinice, îndrăzneala sa și interesul actual al subiectului au asigurat un mare succes cărții. Dar Israel, alarmat de această rapidă și vastă răspândire, a socotit că era momentul să se debaraseze de acest dezagreabil iubitor al adevărului și nu s-a dat în lături de la nimic pentru a reuși.

1. În primul rând, Rohling a fost atacat de un roi de scribălăi de care Israel nu a dus niciodată lipsă. Unii încercau să-i demonstreze ignoranța, iar alții îl tratau de falsificator, încercând să demonstreze că avem de-a face cu un persecutor al ereticilor, un fanatic animat de uși ascunse, un nebun tulburat de legendele întunecatului Ev Mediu, un om născut pentru rușinea secolului XIX și a umanității.

Se povestește că într-o zi, Rabbi Josi, după ce a luat profitul dintr-o operație bună, fără îndoială, a fost atacat de o bandă de 400 de tâlhari. Sfântul om ar fi fost pierdut fără ajutorul cerului. Căzu în genunchi și primi de sus o putere miraculoasă trăgând o bășină așa de puternică încât cei 400 de răufăcători au căzut secerăți. Miasma, purtată de vânt, se întinse asupra mării, iar pasagerii de pe toate vasele își dădură obștescul sfârșit.

Din acest punct de vedere, evreii nu s-au schimbat, iar Rohling știe din experiență că în conflictele cu noi, prima lor armă a rămas și cea mai bună.

Încercați să rectificați o minciună istorică, riscați, de pildă, reabilitarea părinților și a rasei dumneavoastră, insinuați că nu proveniți nici din idiști și nici din ticăloși sau asasini; va însemna că mințiți istoria, că fanatismul și ignoranța vorbesc prin gura dumneavoastră.

Încercați să suspectați candoarea rabinilor care inventează Talmudul și filantropia evreilor care au făcut din el codul lor. Veți fi numit negru persecutor, dușman al unor victime inocente, apostol al obscurantismului, om al tenebrelor și sângelui.

Îndrăzniți să afirmați că evreii azi sunt moștenitorii celor de altădată și că anumite măsuri de protecție ar fi utile; ei bine, sunteți devorat de ură și cupiditate infamă; sunteți rușinea epocii, excrementul naturii și veți primi în cap un vas cu mizerii pe care orice apărător al Israelului îl are la îndemână.

Cu toate acestea, tot vacarmul îl îngrijora prea puțin pe Rohling, sigur pe dreptul și pe știința sa, ținând piept cu mândrie detractorilor săi. Aceștia au constatat cu amărăciune că era greu să înfrunți acest adversar, iar cum loviturile sub centură sunt specialitatea lor, le-au folosit încă o dată. S-au plâns guvernului austriac, care, cum nu le poate refuza nimic, i-a interzis lui Rohling să le răspundă cum meritau. Astfel, Israel lovea cu lașitate un om dezarmat, fără a înceta să denunțe fanatismul și persecuția, jurând că ei erau cei loviți.

2. Toate acestea au făcut totuși mare zgomot la Viena și în Germania. Nu putem trage decât o singură învățătură din afacere: iudaismul nu dorește să fie scoase la lumină fondul credinței sale, morala sa și legislația sa specială. În timp ce toate popoarele sunt deschise și aduc Evanghelia tuturor celor care o doresc, evreul se înconjoară de tenebre, numai el caută misterul, făcând din legea sa civilă și religioasă un secret care nu trebuie să iasă din familia evreiască, făcând o datorie din minciuna față de oamenii de alte rase, din alte patrii.

De ce? Pentru că Talmudul este prin excelență cartea exclusivismului, a separatismului, a urii universale, nu numai împotriva altor religii, ci chiar împotriva tuturor popoarelor din familia umană, contra lucrurilor și contra existenței lor sociale și naționale. Afirmăm fără teamă că toți cei care vor citi această carte vor fi convingși de adevărul celor arătate mai sus.

Cine este destul de curios pentru a ridica voalul, destul de perspicace pentru a vedea realitatea, destul de indiscret pentru a povesti ceea ce a văzut, devine un om periculos de care trebuie să se scape cu orice preț, care trebuie sufocat orice ar fi.

Iată de ce străinii, non-evreii care studiază Talmudul, ca și evreii care îi învață merită moartea, după legea talmudică.

Iată de ce evreul care comunică învățământul cărților sacre celui care nu este evreu, trebuie pedepsit ca denunțator și condamnat la moarte.

Evreul care este întrebat asupra unui pasaj din cărțile sale sfinte trebuie să mintă, căci este interzis să lărgești cunoștințele unui străin, iar pedeapsa e moartea dacă îi dezvălui secretele legii. De fapt, este adăugat „ar însemna condamnarea la moarte a tuturor evreilor. Dacă non-evreii ar afla ceea ce se spune despre ei nu ne-ar omori pe toți?”

Acesta e motivul pentru care rabinii le permit evreilor să jure că în cărțile sacre nu se găsește nimic contra altor popoare.

3. Nu trebuie să ne mire rezultatele mediocre ale cercetărilor asupra subiectului: întotdeauna forța și influența iudaică sufocă vocea autorului, îi suprimă cartea sau chiar pe el însuși.

Bătrânului Eisenmenger i s-a confiscat mai întâi tirajul, apoi, când s-a demonstrat că n-a făcut decât să expună adevărul, a fost înconjurat de ofertele evreilor, ajungând până la a-i oferi 10 000 de taleri ca să renunțe la publicare.

Un alt savant, Raabe, care a tradus *Mischna* a primit de la un evreu 3 000 de taleri și o casă superbă pe malurile Rhinului ca să renunțe la publicare.

Brafmann, căruia îi datorăm revelații interesante asupra rabinismului actual, a fost otrăvit, așa cum cere Talmudul.

Aceeași soartă i-a fost rezervată doctorului Pinner, pe care moartea l-a surprins în timp ce traducea primul capitol din Talmud.

Des Mousseaux a primit într-o dimineață avizul condamnării sale la moarte și a murit la data stabilită, luna următoare. Cât despre cartea sa, prima ediție a rămas aproape neatinsă în depozitele editorului.

Nimeni nu poate spune ce s-a petrecut cu cartea lui Achille Laurent asupra *Afacerilor din Siria*, culegere de documente distrugătoare pentru iudaism.

De curând, o societate științifică făcea, la Bâle, traducerea *integrală* a Schulchan Aruch; era o operă strict științifică, fără urmă de antisemitism, dar toți marii rabini din Germania și din alte țări s-au grăbit să afirme că e un păcat să favorizezi această întreprindere, cumpărând dreptul de a o publica.

Printre toate aceste întâmplări, cazul doctorului Briman și al evreului Elbogen merită o atenție specială.

Briman făcuse și el o traducere integrală a Talmudului; pe de altă parte, reputația sa de judecător competent în literatura rabinică îl aduse în atenția lui Rohling care îi ceru să se exprime, ca specialist, asupra veracității scrierilor sale și să publice un articol despre asta. Exact în această perioadă, Briman era judecat pentru calomnie, exprimându-se

nu prea galant față de o doamnă. Atunci a fost contactat de Elbogen, cu care a avut o întâlnire. Ceea ce s-a discutat vă relatăm în continuare:

Vineri, 9 ianuarie, între orele 5 și 6, m-am dus la cabinetul domnului Fr. Elbogen. Acolo l-am găsit pe doctorul Kopp și încă două persoane pe care nu le cunosc. La sosire, Elbogen îmi spuse: „Domnule Bri-man, vă mulțumesc pentru vizită. De mult timp vă urmăresc demersurile, dar abia acum am avut ocazia să vă invit printre noi. Am fost la Innsbruck, unde, împreună cu domnul Kopp, am adunat contra dumneavoastră documentele pe care le vedeți pe masă.

În primul rând, aș dori să știți că sunt însărcinat să conduc urmărirea penală pentru insultele adresate doamnei N. În al doilea rând, aș dori să vă pun o întrebare: Sunteți autorul cărții *Oglinda evreului sau Înțelepciunea talmudică?*“

Am răspuns afirmativ.

„Atunci spuneți-mi vă rog, îmi ceru el, cum de ne puteți expune pe toți unui pericol de moarte? Eu sunt evreu și nu cunosc nimic mai rău decât cartea dumneavoastră!“

I-am răspuns: „Dacă lucrarea mea va avea consecințe neplăcute asupra evreilor, aș regreta, nu doresc acest lucru. Am scris-o pentru a-l informa pe evreul cinstit cât și pe ne-evreii despre valoarea și învățămintele Talmudului. Nimeni nu poate spune că am scris măcar un rând neadevărat.

– Dar spuneți-mi, în fond de ce sunteți antisemit?

– Nu vă cunosc destul de bine pentru a vă răspunde.

– Bine, voi fi deschis cu dumneavoastră. Îl cunoașteți pe Rohling?

– Da.

– Dumneavoastră i-ați scris broșurile.

– Niciodată, cred că am fost destul de clar.

– Dar atunci de unde le scoate Rohling, el nu înțelege nimic din toate acestea?

– Îl cunosc pe Rohling și vă pot spune că înțelege totul perfect, aproape la fel de bine ca savanții rabini.

– Rohling nu v-a cerut o consultație asupra uneia dintre cărțile sale?

– Ba da.

– Sunteți, fără îndoială, un prieten al lui Rohling și încercați să-l apărați.

– Cătuși de puțin. Ba chiar m-am cam certat cu el.

– Dar, dacă ați fi citat, v-ați pronunța pentru sau contra lui Rohling?

– M-aș comporta așa cum cere adevărul și convingerea mea. Dar nu m-aș îndepărta de linia adevărului nici pentru prieteni și nici la presiunile dușmanilor.

– Vă voi spune atunci adevărul. Eu și cu dl. Kopp ne-am dus la Innsbruck pentru a distruge traducerea dumneavoastră a Talmudului. Ieri l-am întâlnit pe editor, care m-a asigurat că lucrarea nu va apărea. Știți că sunt însărcinat să acționez contra dumneavoastră și căutăm toate mijloacele posibile pentru a vă distruge moral și fizic. Această distrugere va avea loc dacă veți continua să fiți împotriva noastră așa cum o faceți, căci dumneavoastră doriți să ne distrugeți pe noi. Dar dacă acceptați să luați poziție contra lui Rohling vă vom îmbunătăți substanțial existența. Cât ați dori să primiți pentru a ne ceda Talmudul dumneavoastră?

– Circa 12 000 de guldeni.

– Ei bine, vă vom da 12 000 de guldeni. Este o infamie revoltătoare faptul că guvernul susține publicarea acestei cărți. Mai aveți scrisoarea lui Rohling în care vă cerea sfatul?

– Da.

– Cereți orice doriți și veți avea atunci când veți publica această scrioare.

– Îmi pare rău că mă credeți în stare de așa ceva.

– Atunci, să luăm o mașină și să mergem la dumneavoastră ca să văd și eu această scrisoare. Să fim prieteni, dacă îmi faceți această plăcere voi mușamaliza procesul, iar dacă doamna vă mai deranjează vă voi lua apărarea.

M-am scuzat, spunând că îmi era imposibil să mă întorc și că unul dintre stenograful mei mă aștepta afară pentru a mă însoți înapoi...“

4. Această scenă nu ne oferă numai un exemplu de șiretenie iudaică în acțiune, ci și un memorabil exemplu al încăpățânării cu care evreul strivește adevărul atunci când acesta îl deranjează. Este, mai presus de toate, dovada că talmudismul, atât de vechi, a rămas atât de modern, viu, cunoscut și practicat de evreii cei mai luminați din timpul nostru.

Când rabini Talmudului spun că orice străin care studiază legea trebuie omorât, prin ce se deosebesc de acest magistrat care se declară gata să distrugă moral și fizic străinul?

Când aceiași doctori afirmă că un evreu nu trebuie să piardă nici odată un proces, că el trebuie să câștige în virtutea legii evreiești, în virtutea legii din țara respectivă sau prin intrigi iscusite dacă altfel nu se poate.

Când Talmudul spune: „dacă loviți un evreu e ca și cum l-ați lovi pe Dumnezeu“, atunci ce este ciudat în indignarea cu care Elbogen primește opera independentă a unui scriitor conștiincios sau în opinia rabinilor că oricine se uită urât la un evreu este o rușine a umanității?

În fond, evreii își bat joc de noi atunci când spun că Talmudul e îngropat de secole.

Nu se poate crede că au ars cartea adorată, că au abjurat spiritul și s-au dezvățat de învățăturile Talmudului, este imposibil.

Dacă nu ar fi nimic în comun între talmudist și evreul modern, acesta nu s-ar simți atât de atacat de fiecare dată când e vorba de dezvăluirea unor mici secrete ale Talmudului.

Evreul reformat ar trebui să spună:

„E adevărat, strămoșii noștri, au avut în ceea ce vă privește niște idei deosebite pe care le-au aplicat permanent. Dar ei sunt morți. Secolele care ne despart au schimbat lumea și pe noi de asemenea.“

„Puteți spune orice despre ei, nu contează, noi suntem complet diferiți. Cât despre conștinții noștri care persistă în rătăcire, noi nu ne vom compromite în compania lor. Descurcați-vă voi cu ei.“

Acesta ar fi modul cel mai clar de a arăta că Talmudul e complet repudiat, îngropat de-a binelea. Dar evreii nu ne-au dat o asemenea dovadă.

Niciodată solidaritatea lor nu a fost mai puternică.

Niciodată evreul iluminat, reformat, nu a negat cu sinceritate talmudismul secolelor trecute și pe cel prezent.

Întotdeauna a făcut corp comun cu fanaticii talmudiști declarați.

Niciodată „Alianța israelită“ nu a spus: „Nu avem nevoie de fanatici încăpățânați care țin vechea lege.“

Din contră, ea și-a deschis porțile pentru proxeneți, cămătari, sacrificatorilor scelerați din România, Galizia și din toate țările cu tot atâta dragoste ca și pentru filozofii Institutului.

De fiecare dată când fanaticii au trezit mânia și indignarea popoarelor în tot felul de afaceri murdare, nu imputății din Polonia și din Orient i-au scăpat, ci clanurile Crémieux și Montéfiore, evreii umaniști și filozofi care au întors lumea pe dos pentru a-i face scăpați pe vinovați. Ei au afirmat că a condamna un asasin evreu, măcelarii de oameni, sacrificatorii Paștelor, însemna să lovești în întreg iudaismul modern.

De altfel, Talmudul nu a încetat niciodată să fie tipărit și citit. De la faimoasa execuție din 1254, când regele Franței a ordonat confiscarea

cărții infame, mâna rabinilor nu s-a odihnit niciodată, tot timpul au fost publicate ediții noi. Îmi imaginez că dacă Biserica catolică ar fi hotărât să renunțe la învățăturile Evangheliei, ale Epistolelor sfântului Paul sau chiar la tratatele părintelui Gury, această decizie nu ar fi trecut neobservată. Istoria ar înregistra un edict al papei, o decizie a conciliului, o dată prin care am ști anul și dispoziția prin care a fost eliminată cutare carte din doctrina creștină.

La evrei, nu avem decât un sinod general, în 1806, când a fost discutată problema. S-a decretat că, *pentru ochii creștinilor*, va fi respins *Schulchan Aruach*, dar că *în practică*, fiecare evreu trebuie să-i urmeze legea în orice țară și în orice epocă. Decizia a fost semnată de 94 de rabi, 182 de avocați, 45 de medici și 11 672 de evrei de diverse categorii.¹

5. Talmudul, deja în plină perioadă de formare la sosirea lui Isus Christos, era scris în întregime încă dinaintea primii ani ai secolului VI. Nu persecuția medievală a creat spiritul talmudic, căci el exista încă dinaintea Evului Mediu. Franța a realizat pericolul numai atunci când mii de comentatori ai Talmudului îl răspândeau prin sinagogile deschise în toată țara. Acolo ei predau lecții despre natura inferioară, animalică a creștinului și a francezului, spuneau că viața lor nu face nici cât a unei muște, că banii și pământurile lor erau destinate evreilor și că femeile creștinilor nu sunt decât instrumente ale plăcerii pentru evrei. Dacă francezii și-au dat seama, bine au făcut. Era de datoria lor să răspundă, iar noi suntem mândri și recunoscători că am primit de la ei patria pe care o vom păstra, cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru francezii de mâine, demascând talmudismul modern. Îl vom combate până ce fiecare palmă din pământul Franței va fi eliberată.

Doctorul Rohling, dorind să asigure cărții o difuzare cât mai largă nu și-a rezervat drepturile de autor. Ne este deci permis să oferim această lucrare compatrioților noștri fără a avea nevoie de o autorizație pe care oricum, generosul savant nu ne-ar fi refuzat-o, dar care l-ar fi compromis grav pe lângă diversele Excelențe din guvernul austriac.

Folosindu-ne de libertatea astfel acordată, am largit actuala ediție cu diferite texte remarcabile din lucrări recente, dintre care cităm:

1. „Polemik und Menschenopfer“ de Rohling, Paderborn, 1884, Bonifacius Druckerei;

1. Apărut la Lemberg, în 1873.

2. „Prof. Rohling und die Judenfrage“ etc. de C. Victor, Leipzig, Th. Fritsch, 1887;

3. „Esther oder die semitische Unmoral“, de Radenhausen, Leipzig, Thiele, 1887.

CARTEA ÎNTÂI

Despre Talmud în general

I

Despre talmudism

Ortodocși și reformați. – Două feluri de reformați. – Inconstanța unora și a celorlalți. – Ortodocșii. – Principiul și nașterea talmudismului.

De puțini ani o mare mișcare intelectuală s-a produs printre evreii din Occident.

În timp ce în Orient, cu excepția unor disidenți precum Caraiții, Iuda jură mai degrabă pe Talmud decât pe Biblie, în Europa, apelul la progres religios se aude din toate părțile cu mai multă sau mai puțină forță.

Toți doresc să se numească ortodocși, dar vechii ortodocși văd în progresiști niște reformatori dăunători.

Culoarea acestora din urmă nu este întotdeauna aceeași.

Unii „nu se tem să facă responsabil Talmudul pentru toate suferințele anterioare ale lui Iuda... și îi aplică cuvintele lui Sieyès: «Ce a fost el? Totul. Ce trebuie să fie? Nimic.»¹ Ei strigă la cei care țin vechea credință „Observațiile voastre sunt depășite, ele împiedică iudaismul să devină acceptabil.”²

Vechiul sistem, care pretindea că împiedică rătăcirile talmudice și era un obstacol pentru viitorul iudaismului trebuie îndepărtat.³

Ei merg mai departe și pretind că pentru a fi evreu este de ajuns să accepți cele trei dogme ale unității și imortalității lui Dumnezeu și a nemuririi sufletului.

Adaugă că fiecare dintre noi este judecător în chestiunile de cunoștință și îi invită pe evrei, pe creștini și pe musulmani să renunțe la însemnele credinței lor pentru a se uni în credința în Dumnezeul unic și fraternitatea universală.

1. „Arhivele israelite“, 1867, nr. 12, p. 545.

2. Id., 1867, nr. 10, p. 448.

3. Id., 1868, nr. 12, p. 533.

Ceilalți sunt mai rezervați.

Ei nu declară Talmudul divin, ci doar venerabil.

Talmudul nu este pentru ei „cartea legii“ lui Iuda, ci „cartea respectabilă“ a lui Iuda.

În fața marelui public, ei se sforțează să îl arate lipsit de orice pată în timp ce în lucrările științifice susțin că Talmudul conține „învățăminte sublime și josnice, evreiești și păgâne juxtapuse, cât și un număr de afirmații și maxime nemiloase față de celelalte popoare și față de adepții altor religii“¹.

Cele două sisteme sunt foarte defectuoase, dar cel de-al doilea nu e decât o cale de mijloc, un compromis care până la urmă va ajunge la primul prin logica faptelor.

Ambele merg împreună, fac parte din aceeași familie, iar către ambele căi strigă „Universul israelit“:

„Moise și Talmudul nu mai sunt pe gustul vostru, iudaismul nu mai e o religie pentru voi, ci o antichitate, un lucru mort. Mergeți pe pământul păgânismului în loc să vă apropiați și să vegheați asupra Ierusalimului.“

Iudaismul ortodox recunoaște că o autoritate divină vie este necesară conștiințelor, că revelația o dată comunicată are nevoie de un timp infailibil pentru a rezista de-a lungul generațiilor, pentru a transmite și a interpreta sensul veritabil al cuvântului lui Dumnezeu, pentru a-l aplica diverselor circumstanțe din viață, pentru a-l feri de influența pasiunilor și prejudecăților care amenință în permanență judecata umană.

Vechea sinagogă avea ca paznic al credinței ansamblul sacerdoțiuului. Profeții erau interpreți extraordinari, iar Marele Preot avea prerogativa divină de a transmite fără greșală voința lui Dumnezeu în cele ce priveau binele general al teocrației.

După Isus Christos, sinagoga a păstrat principiul autorității vii. Dar a întins acest principiu asupra tuturor membrilor săi, fără deosebire. A mers până la a le declara discursurile și conversațiile cele mai banale sau mai contradictorii, cuvintele lui Dumnezeu, adevăruri infailibile.

Un orgoliu nemăsurat era sufletul acestei teorii de neînțeles, iar ceea ce a urmat era lesne de prevăzut: o decadentă morală de neîntâlnit.

Rabinismul a oferit o morală care nu are egal decât în păgânismul cel mai josnic.

1. Kroner în W. Merkur, 1871, nr. 128 și 130 cât și în răspunsul său la *Talmudjude*.

Doctrina e un tot logic unde minciuna și fraudă, violul, crima și adulterul sunt strâns legate.

Fariseii sunt părinții acestui monstru îngrozitor. Când Isus îi numește cuib de vipere și copii ai lui Satan, înțelegem aceste teribile blesteme ale lui Isus tot atât de ușor pe cât de greu îi vine unui evreu rațional să se îndoiască de faptul că alungându-l pe Isus a alungat adevărul.

Acestea sunt consecințe directe, rezultând dintr-o minimă consultare a cărților evreiești ce ne sunt deschise.

De aceea nu ne este greu să înțelegem cum un evreu antrenat de mișcarea poporului său nu merge spre Biserica adevărată a Nazariteanului, ci este adus prin logica lucrurilor să nege orice revelații în afară de cea a Vechiului Testament și sfârșește prin a cădea în raționalism.

Această stare a lucrurilor justifică pe deplin proiectul nostru de a face apel la conștiința Israelului, punându-i sub ochi o imagine obiectivă a răătăcirilor Rabinismului.

Dacă evreul reformat ne răspunde că Rabinismul nu are nimic sfânt pentru el, noi replicăm:

Totuși, vrei să vă salvați sufletul în sinagogă. Pomul se recunoaște după fructe, trebuie deci să recunoașteți că sinagoga poartă și rodește fructele Infernului, nefiind capabilă să vă salveze sufletele, așa cum nu o poate face nici filosofia care începe prin adorarea lui Hercule care, negăsindu-l pe Cel Etern în idolul său, l-a aruncat în flăcări spunând: „Acum, Hercule, îndeplinește-ți cea de-a treisprezecea muncă și ajută-mă să fierb legumele“.

Ambele, filosofia prin idolatria sa și sinagoga prin doctrina ei păgână sau dovedit autorități supuse greșelii, deci incapabile să ofere o regulă a adevărului așa cum o cer conștiințele, o regulă fără pată și universal aplicabilă.

Continuând să se considere judecătorii supremi ai salvării și sufletului ei nu fac decât să pună la loc pe pedestal idolul pe care îl aruncaseră în foc și pe care îl adoră acum sub un nou nume: Umanitatea. Sub acest nume se ascunde vechea mizerie a lui *genus humanum* care își ajunge sieși auto-adorându-se, dându-se pe mâna sclaviei și greșelii.

În al doilea rând, veți fi de acord că disprețuindu-l pe Nazaritean, sinagoga a pierdut adevărul începând să producă blasfemia moralei și doctrinei sale cu care și-a umplut toate cărțile.

Observați, pe de altă parte, că evreul reformat afirmă că Talmudul nu reprezintă nimic sfânt pentru el, dar că, atunci când se oferă ocazia, nu există să jure pe Talmud situându-l deasupra Bibliei.

Să nu pierdem din vedere spiritul în care sunt educați rabinii, conducătorii spirituali ai lui Israel.

Talmudul constituie principalul studiu al seminariilor rabinice.

În plus, în orașele noastre se află multe „Societăți talmudice” care, sub conducerea rabinilor, permit comunității să citească Talmudul, mergând direct la sursă. De exemplu, Berlinul are de 35 de ani o societate de acest fel care își reunește în fiecare seară membrii pentru lectura colectivă a cărților *sfinite*.

Cu toate că există un mare număr de afaceriști evrei care nu și-au aruncat niciodată ochii pe Talmud, există și numeroși frați întru Israel, inițiați care oricând îi pot educa pe primii.

E firesc să ne punem întrebarea la ce folosesc toate aceste școli și studii dacă nu pentru a fi aplicate în practica de zi cu zi.

Toate aceste fapte sunt în acord cu aserțiunea categorică a evreilor, publicată în „Arhivele israelite”: „Cât despre Talmud, spun ei, recunoaștem incontestabilă sa superioritate asupra Cărții legii lui Moise”.¹

În ceea ce-l privește, dr. Kroner aderă *de facto* la vechea doctrină care pune Talmudul deasupra Bibliei, căci de nenumărate ori găsește corect ceea ce Talmudul afirmă în contradicție cu Biblia.

Dr. Kroner găsește că dacă evreul fură de la creștin sau îi necinstește acestuia femeia, tribunalul evreiesc nu trebuie să-l pedepsească. Talmudul afirmă clar acest lucru și susține că Juda păstrează Biblia prin Talmud!

Într-adevăr, frumoasă păstrare acest model de a restrânge o lege care îi privește pe toți oamenii în raporturile lor cu ceilalți, limitând legile după care lucrează orice tribunal civil la raporturile dintre evrei.

Aceste rătăcirii arată în modul cel mai clar cu putință că o autoritate prezentă și divină le este necesară oamenilor pentru a păstra sensul adevărat al Bibliei, împiedicând orice falsificare a credinței și a moralei.

Ar fi fără sens ca o operă umană – Talmudul să fie chemată pentru a proteja o operă divină – Biblia.

1. „Arhivele israelite”, 1864.

II

Cuvântul Talmud

Dezvoltarea Talmudului. – Componerea sa. – Șireteniile rabinilor pentru a-și ascunde preceptele de ochii creștinilor. – Diverse ediții.

Sinagoga de azi este fica legitimă a școlii fariseice și moștenitoarea naturală a ideilor pe care fariseii le răspândeau în evreime pe vremea lui Isus Christos și în anii care i-au urmat.

Cam la 150 de ani după Christos, un rabin pe nume Iuda, pentru ca aceste învățături să nu se piardă le-a reunit într-o carte numită *Mischna*.

Or *Mischna* înseamnă legea repetată sau a doua lege, căci prima lege sau legea celor cinci cărți ale lui Moise este într-un fel reluată. De fapt, *Mischna* are ca scop explicarea neclarităților din legea lui Moise și umplerea așa-ziselor goluri din aceasta.

În secolele următoare *Mischna* a fost îmbogățită cu diverse comentarii în școlile evreiești din Palestina și Babilon.

Aceste interpretări poartă numele de *Gemara* și reunite cu *Mischna*, sau adeseori luate separat, s-au numit Talmud, cartea doctrinei și moralei evreiești.

Comentariile terminate în Palestina prin anul 230 d. Ch. formează un *in folio* și constituie *Talmudul de la Ierusalim*; *Gemara* babiloniană, cu sau fără *Mischna*, constituie *Talmudul babilonian*. Ea a fost terminată prin anul 500 d. Ch. și are nu mai puțin de cincisprezece *in-folio*.

Evreii se ocupă mai ales de *Talmudul babilonian*, iar prin Talmud acesta e înțeles dacă nu se specifică expres *Talmudul de la Ierusalim*.

Când deschizi un exemplar din Talmudul tipărit în ultimii 200 de ani vei găsi cu surprindere o mare cantitate de pagini unde paragrafe întregi sunt lăsate albe sau înlocuite printr-un cerc.

Însă în edițiile mai vechi, în aceste locuri se află blasfemii și insulte aduse lui Isus Christos, Fecioarei Maria și sfinților apostoli, cât și explicații din care înțelegem că tot ceea ce povestește Talmudul despre goimi, despre ne-evrei, îi privește în special pe creștini.

Când aceștia din urmă și-au exprimat public nemulțumirea, sinodul evreu din Polonia (1631) a hotărât ca pe viitor toate insultele aduse creș-

tinilor să fie comunicate numai prin viu grai în școli, eliminându-le din edițiile Talmudului.

Dar avocatul Hartw Rodowsky declară că experiența ne arată evrei care în viața lor nu au deschis Talmudul, cu toate acestea „cei care îl cunosc răspândesc învățături pernicioase drept prescripții divine printre coreligionari care le adoptă și le pun adesea în practică”¹.

Ar mai fi de menționat că edițiile utilizate în analiza noastră sunt: cea de la Veneția, integrală; cea de la Amsterdam (1644), deja trunchiată masiv; cea de la Sulzbach (1769); de la Varșovia (1863); de la Praga (1893), toate mutilate. Modul de citare este același pentru toate edițiile. Când un citat este însoțit de nota Ven., înseamnă că pasajul respectiv lipsește din toate edițiile cu excepția celui de la Veneția.

III

Talmudul este pentru evrei o carte divină

Superioritatea Talmudului, pus de evrei deasupra Bibliei. – Infașibilitatea rabinilor. – Tot ceea ce spun ei este cuvânt divin. – Sufletul rabinilor.

Din toate timpurile, cu excepția câtorva disidenți, evreii au privit Talmudul în general ca pe o carte la fel de divină ca și Biblia Vechiului Testament.

Dar dacă privim lucrurile mai cu atenție, ei îl situează chiar deasupra Bibliei.

Isaia (33,6), spune Talmudul, și-ar fi înscris deja diversele viziuni. Și același Talmud spune: „cuvintele tradiției orale sunt egale cu cele ale legii”.

În altă parte e scris:

„Biblia e precum apa, Mischna precum vinul, Gemara ca vinul aromatic. Lumea nu poate trăi fără apă, fără vin și fără vin aromatic, iar cel care este bogat nu se va lipsi de nici unul. În consecință, nu poate exista fără Biblie, Mischna și Gemara. Legea este sarea, Mischna piperul, iar Gemara mirodenia: lumea nu poate exista fără sare etc.”

Și mai departe:

„Cei care studiază Biblia fac o acțiune care este sau nu o virtute; cei care studiază Mischna practică o virtute și vor fi recompensați, dar cei care studiază Gemara practică cea mai înaltă dintre virtuți.”

În altă parte este scris:

„Oricine disprețuiește cuvintele rabinilor merită moartea.”

Și la fel:

„Dacă omul trece de la Talmud la învățătura Bibliei, pentru acela nu există fericire.”

Pentru că:

„Cuvintele doctorilor Talmudului sunt mai presus decât cele ale legii.”

Și în consecință:

„Păcatele contra Talmudului sunt mai grave decât păcatele contra Bibliei.”

1. *Neuer Judenspiegel*, p. 174. Cannstadt.

În rest, mărturia altor rabini sau doctori ai lui Iuda e în acord perfect cu mărturia Talmudului. Bechai¹ declară că:

„Dacă cineva are în mâini Biblia și Mischna, dar nu Talmudul, nu-ți este permis să faci comerț cu el.“

Și celebrul Raschi, în acord cu Talmudul, spune:

„Fiule, respectă cuvintele rabinului mai mult decât pe cele ale legii.“

În altă parte găsim un comentariu remarcabil al acestei sentințe, că omul nu trăiește numai cu pâine: pâine înseamnă Biblia și „tot ceea ce iese din gura lui Dumnezeu“ înseamnă maximele, povestirile și fabulele Talmudului.

Într-o carte rabinică scrisă în anul 1500 d.Ch., sentința Talmudului este confirmată prin cuvintele: „Cel care citește Biblia fără Mischna și Gemara este ca și cum nu ar avea Dumnezeu“.

În termeni clari ni se explică:

„Pe Sinai, Domnul a dat legea în ordine: Biblia, Mischna și Gemara cu Agadele (povestiri și pilde), dar a vrut să dea Talmudul numai prin viu grai, prin intermediul lui Moise, pentru ca în cazul cotovirii Israelului, să existe o diferență între Israel și idolatri.“

Și la fel:

„Pentru că dacă ar fi dorit să scrie Talmudul, întinderea sa ar fi depășit pământul.“

Dacă pentru a demonstra autoritatea Talmudului am recurs la rabini care nu au compus ei înșiși Talmudul am făcut-o din motive întemeiate.

În primul rând, fiindcă Talmudul nu poate fi cuvânt de la Dumnezeu, dat fiind conținutul său, urmează că rabini din toate timpurile sunt egali între ei, primii fiind ca și ultimii, numai interpreți ai unei revelații.

În al doilea rând, se arată că toți rabini, până în zilele noastre, au autoritate divină și că tot ceea ce spun ei vine de la Dumnezeu.

Rabbi Menachem² ne învață, în acord cu mulți alții că „Dumnezeu pleacă des urechea la sfatul rabinilor de pe pământ atunci când se prezintă o problemă dificilă în cer“.

Talmudul interpretând fals o afirmație din *Proverbe* (11, 25) spune că rabini defuncți din toate timpurile îi instruiesc pe cei aleși în cer.

Într-o carte evreiască din 1590 se spune:

1. Kadd. Hakk. f. 77, 3. Bechai, rabin faimos din ultimii ani ai secolului al XIII-lea.

2. Despre *Pentateuc*, p. 28, f. 129, col. 3.

„Trebuie să știi că vorbele rabinilor sunt mai frumoase decât cele ale profetilor.“ Mai mult: „conversația obișnuită a rabinilor trebuie privită ca lege și respectată ca atare“.

Căci „Învățăturile rabinilor sunt cele ale Dumnezeului viu“.

Și în consecință: „dacă rabinul îți spune că mâna ta dreaptă este stângă ta și că stânga este dreapta, nu trebuie să te îndepărtezi de cuvântul său; cu atât mai mult trebuie să-l ascuți când spune că dreapta e dreapta și stânga este stângă“.

Maimonide, cel care a fost supranumit vulturul sinagogii și care a murit la sfârșitul secolului al XIII-lea spunea că:

„Trebuie să te temi de rabin ca de Dumnezeu.“

Talmudul însuși explică într-un mod mai general ceea ce i-am auzit spunând pe rabini din secolele următoare:

„Cel care își contrazice rabinul sau stăpânul, care se ceartă cu el, care cârtește este tot atât de vinovat ca și când ar contrazice maiestatea divină, s-ar certa cu ea și ar cârți împotriva ei.“

Dar cum se întâmplă ca rabini să se contrazică între ei, același Menachem a înlăturat dificultatea în modul cel mai incredibil cu putință: toate cuvintele rabinilor, indiferent de circumstanțele în care au fost pronunțate, sunt cuvintele lui Dumnezeu, ca și cuvintele profetului chiar atunci când se exclud și se contrazic. Iată de ce oricine le contrazice, se contrazice cu rabini sau cârtește împotriva lor, păcătuiește ca și cum ar contrazice pe Dumnezeu, s-ar certa și ar cârți împotriva Lui.

Multe cărți evreiești susțin că afirmațiile cele mai contradictorii ale rabinilor vin din Cer și că cel care le va contrazice va fi aruncat în focul veșnic al gheenei.

Rabini care au alcătuit Talmudul cer aceeași credință oarbă pentru frazele lor contradictorii. Astfel, Talmudul relatează în detaliu eternele dispute dintre școlile Hillel și Schammai. Fie că e vorba de o muscă sau de o cămilă, de o chestiune gravă sau de ceva insignifiant, cele două școli vor fi întotdeauna în opoziție. Cu toate acestea, ne învață Talmudul, cuvântul lui Dumnezeu îi inspiră și pe Hillel și pe Schammai.

Într-o zi, Rabbi Chaja a jurat în fața lui Dumnezeu că un alt rabin a spus ceva, dar Bar Kappara jură și el în fața lui Dumnezeu că rabinul a spus exact contrariul. Cu toate acestea, explică Raschi, amândoi rabini aveau dreptate și spuneau adevărul, căci este scris că Dumnezeu nu permite ca un rabin să se înșele vreodată.

Talmudul spune că nici măcar o voce venită direct din Ceruri nu ar avea greutate în fața vorbelor unui rabin.

Mai mult, Dumnezeu luând partea unui rabin într-o dispută, se recunosc învins de adversarul acestuia, firește, tot rabin.

Această infailibilitate merge atât de departe, încât se extinde și asupra celor din jurul rabinului, de aceea măgarul unui rabin nu va mânca niciodată lucruri interzise.

În altă parte se discută după ce semn recunoaștem legea în cazul în care opiniile sunt divergente. Răspunsul merită să fie reținut:

„Toate aceste cuvinte vin de la Dumnezeu, fă-ți deci urechi și suflet care să asculte la fel cuvintele celui care apără și pe cele ale celui care atacă.“

Ceea ce înseamnă, pe românește: fă ceea ce îți dictează sufletul tău atunci când e posibil.

În cazul în care o voce cinstită și nobilă se ridică în favoarea adevărului și justiției în talmudism, evreul talmudic nu va fi legat de preceptele ei, fiindcă învățăturile opuse sunt tot atât de divine, fiind egale între ele.

Astfel, vom vedea că în douăzeci de cazuri față de unul, Talmudul spune că e permis să faci rău cu condiția să-l faci în secret.

Deoarece rabinii Talmudului, chiar și cei care le-au urmat, se consideră la fel de divini și declară cu un egal dispreț al rațiunii că cele mai penibile contradicții sunt cuvintele lui Dumnezeu, îi vom trata și pe unii și pe ceilalți cu un egal respect și vom apela atât la unii cât și la ceilalți atunci când va trebui să luminăm punctele principale ale doctrinei și moralei evreului talmudic.

CARTEA A II-A

Coruperea doctrinei

I

Zeul Talmudului

Ce face Dumnezeu în Cer. – Leviathanul și femela sa. – Păcatele lui Dumnezeu, amara sa pocăință. – Leul lui Elai. – Cauzele cutremurelor. – Supărările lunii. – Alte defecte ale lui Dumnezeu.

Talmudul spune:

„Ziua are douăsprezece ore; în primele trei Dumnezeu șade și studiază legea; în următoarele trei, judecă; în cele trei ore care urmează el hrănește lumea întreagă; iar în ultimele trei stă și se joacă cu Leviathan, regele peștilor.

Iar noaptea, adaugă Menachen, Dumnezeu studiază Talmudul.“

Înalta școală la care se instruiește Dumnezeu în compania îngerilor îi este deschisă și lui Asmodeus, regele demonilor care, după Talmud, se ridică în fiecare zi la Cer pentru instruire.

Cât despre Leviathan, ne explică Talmudul că acesta e un monstru în a cărui gură ar intra fără probleme un pește de 300 de leghe. Datorită mărimumii sale, Dumnezeu i-a luat femela, altfel toată lumea s-ar fi umplut de monștri care ar fi distrus totul în jur.

Iată de ce Dumnezeu a castrat masculul și a ucis femela, pe care a castrat-o și a păstrat-o pentru masa celor drepti, în Paradis.

Dar trebuie să remarcăm că jocurile lui Dumnezeu cu Leviathan nu au avut loc decât până la distrugerea Templului.

De atunci, Dumnezeu nu se mai joacă și nici nu mai dansează așa cum a dansat cu Eva după ce o spălase și îi pieptănase părul.

Din contră, de la distrugerea Templului, Dumnezeu plânge, căci a greșit grav, a păcătuit.

Acest păcat îi apasă atât de greu conștiința încât trei sferturi din noapte el stă și rage precum leul, strigând: „Nenorocire mie că am lăsat să mi se distrugă casa, să-mi ardă Templul și să-mi fie luați copiii“.

De atunci, el care altădată ocupa tot Cerul, nu mai ocupă decât un spațiu mic de patru ani.

Când cineva încearcă să-l laude El spune: „Fericit este cel lăudat în casa sa! Dar ce laude merită un tată care și-a lăsat copiii în mizerie?”

Într-o zi împăratul Romei a dorit să vadă leul din Elai, cu a cărui forță urla Dumnezeu. Când împăratul a ajuns la 400 de leghe de acesta, leul începu să răgă cu o asemenea forță încât toate femeile însărcinate au avortat, iar zidurile Romei au căzut; când a ajuns la 300 de leghe a auzit un alt răget la care tuturor le-au căzut dinții și măselele; împăratul se prăbuși de pe tron și ceru ca leul să fie dus înapoi în pădure.

Dumnezeu are remușcări pentru a fi lăsat evreii să cadă în mizerie ca pentru o nenorocire personală. În fiecare zi El lasă să-i cadă în mare două lacrimi imense care se aud dintr-un capăt în celălalt al lumii și care uneori cauzează cutremure.

Pe de altă parte, luna a demonstrat că Dumnezeu a greșit făcând-o mai mică decât soarele, iată de ce Dumnezeu e obligat să spună:

„Oferiți un sacrificiu de iertare pentru mine, că am făcut luna mai mică decât soarele.”

I s-a întâmplat chiar să folosească greșit jurământul căci a confirmat o mare injustiție prin jurământ atunci când a spus că Israelii care trăiau în deșert nu vor avea parte de viața eternă. El a regretat acest jurământ și nu l-a ținut niciodată.

Este adevărat că în altă parte Talmudul ne spune că de fiecare dată când vrea să se lepede de un jurământ, Dumnezeu e obligat să facă apa să devină un om.

Un înțelept din Israel l-a auzit odată pe Dumnezeu strigând: „Nenorocire mie! Cine mă va elibera de jurământ?”

Când rabinul povestea întâmplarea colegilor săi, ei îl făcuseră măgar pentru că nu-l eliberase pe Dumnezeu de jurământ.

Iată de ce între Cer și pământ există un înger puternic, numit Mi, a cărui sarcină este aceea de a-l elibera pe Dumnezeu de toate jurămintele și de toate poruncile, mântuindu-l atunci când e cazul.

Așa cum Dumnezeu a jurat strâmb, i s-a întâmplat să și mintă pentru a restabili pacea între Abraham și Sara. Iată de ce, spune Talmudul, minciuna e permisă atunci când urmărești pacea.

Sfântul Dumnezeu este și cauza tuturor păcatelor comise pe pământ, căci El a creat natura rea a omului care l-a condamnat pe om păcatului printr-o soartă fatală și care l-a obligat pe evrei să accepte legea.

Înțelegem deci că adulterul lui David și excesele copiilor lui Eli nu sunt greșeli, după Talmud, căci Dumnezeu este singurul responsabil și vinovat.

II Îngerii

Originea lor. – Funcțiile lor. – Gelozia lor față de evrei.

Dintre îngeri, unii stau tot timpul în Cer și sunt eterni, fiind creați în ziua a doua, alții nu trăiesc decât un anumit timp. Sunt cei creați în ziua a cincea.

Până în zilele noastre noi legiuni de îngeri sunt scoase dintr-un imens torrent de flăcări. Ei cântă în onoarea lui Dumnezeu, iar fiecare recită Talmudul, își spune bucăți de cântec și dispore.

Dumnezeu a distrus într-o zi o trupă întreagă, arzându-i de vii cu vârful degetului său mic.

La fiecare cuvânt al lui Dumnezeu un nou înger este creat. Deci îngerii au tot atâtea căi de a veni pe lume câte au și pentru a muri.

Cât despre funcțiile lor, 21 000 de îngeri se ocupă de ierburi, căci atât de multe sunt soiurile de iarbă pe pământ.

Jorkemo este îngerul grindinei, Michael e prințul apelor, Gabriel cel al focului și al pârguirii fructelor.

La fel, dragostea bună și cea rea, favoarea și creditul, păsările și peștii, animalele și peștii, animalele sălbatice, medicamentele, soarele, luna, stelele, au îngerii lor speciali, iar rabinii cunosc numele fiecăruia dintre ei.

După Vulturul sinagogii, sufletele corpurilor cerești sunt îngeri buni. De aceea corpurile cerești sunt înzestrate cu rațiune și cu darul înțelegerii.

Principala ocupație a îngerilor este procurarea somnului pentru muritorii în timpul nopții. La rândul lor, oamenii trebuie să-i pomenească pe îngeri.

Dar cum îngerii nu înțeleg nici siriana, nici chaldeeană, nu li se poate adresa nici o cerere în una din aceste limbi.

Această ignoranță a îngerilor le oferă evreilor încă un avantaj, căci ei au o rugăciune extraordinară în limba chaldeeană, spune Talmudul, îngerii neputând fi geloși pe ceva ce ei nu înțeleg.

După o altă opinie, îngerii înțeleg bine toate limbile, dar au o scârbă atât de profundă pentru ele încât nu ascultă nimic din ceea ce li se spune.

III

Istoria diavolilor

Originea. – Relațiile lui Adam cu demonii femele și ale Evei cu demonii masculi. – Rolul lor, sejurul pe Terra. – Nuci, coarne de bou, înmormântări etc. – Talmudul și magia.

Dumnezeu i-a creat pe diavoli vineri seara, în momentul apusului, iar cum începea Sabatul nu a avut timp să le facă un corp și haine.

După alți învățați, dacă n-au primit corp a fost din cauză că erau pe-depsiți fiindcă s-au opus ca oamenii să primească.

Demonii sunt compuși din apă și foc. O parte sunt făcuți cu aer, alții cu pământ. Cât despre sufletul lor, acesta e făcut dintr-un material care se găsește sub lună și nu servește decât la asta.

Câțiva demoni s-au născut din Adam care, blestemat de Dumnezeu, refuza să se apropie de Eva pentru a nu avea copii blestemați. Atunci, doi diavoli femele l-au asaltat și au dat naștere altor diavoli.

După Talmud, Adam a avut timp de 130 de ani relații cu Lilith, demonul feminin cel mai faimos, iar în tot acest timp ei au procreat numai diavoli și spectre.

Pe partea ei, Eva a fost amanta unui demon mascul și, la rândul ei, a făcut timp de 130 de ani diavoli masculi.

După Talmud, diavolii se pot împreuna ca oamenii, nasc, beau și mănâncă la fel ca ei. Unii chiar mor ca oamenii.

Patru femei au rămas celebre ca mame ale demonilor. Solomon a pus stăpânire pe ele, le-a făcut servitoare și s-a folosit de ele.

Una dintre aceste femei, spune Talmudul, în timpul nopților de joi și de Sabat pleacă în locuri pustii în fruntea a 180 000 de diavoli care au puterea de a dăuna și a aduce nenorociri. Această femeie, ca și fiica sa, este soția diavolului Sammael.

Lilith, alta dintre cele patru a fost neascultătoare față de Adam, soțul ei. Pedepsa i-a fost de a vedea murindu-i în fiecare zi o sută de copii, fiind obligată să și jure că nu va omorî copii mici asupra cărora are putere când aceștia vor purta trei nume de îngeri. Lilith urlă de durere tot timpul, împreună cu 480 de îngeri ai pierdutei.

O alta dintre cele patru femei dansează fără oprire și e urmată în permanență de 479 de demoni malefici.

La fel ca prin asaltul asupra lui Adam, un mare număr de demoni continuă să se nască, dar e prea murdar ca să povestim.

Pe de altă parte, trebuie să remarcăm că omul îi poate omorî pe diavoli în anumite condiții, de exemplu atunci când face prăjiturile pentru Maște. Din contră, Noe a salvat viața unui mare număr dintre ei, luându-i pe arcă.

Cât despre casa demonilor, rabinii ne învață că unii dintre ei locuiesc în aer și au ca misiune fabricarea viselor pentru oameni. Alții stau pe fundul mării și ar distruge lumea dacă ar fi lăsați liberi. Mai există unii care alășluiesc în evrei și comit păcate în locul acestora.

După Talmud, diavolilor le place să danseze între coarnele unui bivoli care iese din apă și în mijlocul femeilor care vin de la o înmormântare. Diavolii caută și prezența rabinilor, pentru că, spune Talmudul, pământului uscat îi este sete. Diavolii stau și în nuci și e periculos să dormi sub acești copaci. Pe fiecare frunză e cuibărit un diavol.

Doi demoni celebri, Asa și Asael, locuiesc în întunecații munți din partea orientală. De la ei au învățat Balaam, Job și Jetro arta vrăjitoriei. Tot cu puterea lor domnea Solomon asupra păsărilor și asupra celorlalți demoni. Prin ei a forțat-o el pe regina din Saba să vină să-l vadă.

Din cauza demonilor, nimeni nu trebuie să se izoleze în locuri retrase sau în timpul creșterii și descreșterii lunii; nimeni nu trebuie să salute trecătorii noaptea, căci cel salutată poate fi un demon; nimeni nu trebuie să meargă să se spele pe mâini devreme dimineața, spiritul impur stând pe mâinile murdare.

N-am mai termina niciodată dacă am încerca să înșirăm tot ceea ce delirul și superstiția au născut în mintea doctorilor în Talmud.

Avem lucrări întregi consacrate superstițiilor și practicilor de magie evreiești. „Talmudul, spune un profesor francez de magie, evreul Eliphas Levi¹, este tratatul fundamental al magiei.“

Ne mulțumim să adăugăm câteva trăsături ale unor vrăjitori celebri, menționați în Talmud.

Unul dintre fondatorii iudaismului talmudic putea, ne spune Talmudul, să creeze un om prin magie după ce omorâse un altul.

În fiecare seară el făcea un vițel de trei luni, în cârdășie cu un alt rabin, vițel pe care îl mâncau de-a lungul nopții.

La fel, un alt rabin talmudist putea transforma dovleci și pepenii în corbi și căprioare.

¹ Eliphas, *Istoria magiei*.

Rabbi Eliezer putea vrăji un câmp în așa fel încât acesta se umplea instantaneu de dovleci.

Rabbi Jannai știa să transforme apa în scorpioni, el schimba o femeie în măgar pe care îl călărea apoi.

Chiar și patriarhul Abraham ar fi practicat magia și i-ar fi învățat și pe alții. El purta la gât o piatră care îi vindeca pe bolnavi.

Dar rabinii talmudiști aveau chiar o piatră cu care dădeau viață celor morți. Un rabin, ne spune Talmudul, a tăiat capul unui șarpe cu dinții apoi, atingându-l cu piatra, i-a redat viața. A reușit să dea viață chiar și unor păsări sărate și afumate, puse la păstrare.

IV

Mistere

Crearea lui Adam și a Evei. – Regele Og; mărimea sa și aventura cu furnicile. – Cum a murit și ce-a făcut Abraham cu oasele lui.

Rabinul Fabius din Lyon explica într-o zi că religia evreiască posedă marele avantaj asupra celorlalte religii de a nu avea mistere. Căci tot ceea ce oferea religia evreiască era rațiune și lumină, în timp ce creștinii îi spuneau rațiunii să tacă, iar nebuniei să vorbească.

Talmudul ne-a oferit deja numeroase exemple ale înțelepciunii și luminilor laudate de Fabius, dar putem cita și altele.

Când Dumnezeu a adunat praf din lumea întreagă pentru a-l crea pe om, acesta a fost la început un om dublu, cu două fețe, pe care Dumnezeu l-a tăiat în două pentru a-i face pe Adam și pe Eva.

Adam era atât de mare încât capul său atinge stelele. Atunci când se culca el atinge cu capul Orientul și cu picioarele Occidentul. Dumnezeu i-a făcut un gemuleț special prin care putea vedea omenirea de la un capăt la celălalt.

Dar când Adam a păcătuit, Dumnezeu l-a făcut mic, ca pe cel mai banal dintre oameni.

Og, regele Basan-ului, despre care se vorbește în Biblie, și-a primit numele pentru că l-a întâlnit pe Abraham în momentul când acesta găsea prăjiturile de Paște care în evreiește se numesc *ugga*. Pe timpul Potopului, Og a fost salvat împreună cu un rinocer datorită faptului că a mers pe lângă arcă. Apa rămânea rece în jurul arcăi, în timp ce peste tot în altă parte fierbea.

Mâncarea lui Og era constituită dintr-o mie de bivoli pe care îi mânca cu tot atâta vânat și bea o mie de măsuri.

Când Israel s-a apropiat de Basan, Og a auzit că tabăra sa era de trei leghe. Atunci a ridicat un munte de trei leghe și l-a pus pe cap și a pornit contra lui Israel.

Dar Dumnezeu a chemat furnicile pe acest munte enorm. Ele au săpat un cerc în munte așa încât capul lui Og a intrat pe acolo, muntele rămânându-i la gât ca un colier.

Ba chiar i s-a întâmplat că dinții au depășit stâncile, iar muntele i s-a infipt în maxilar pe care nu putea să-l mai închidă.

Moise a sesizat oportunitatea. A luat o lance lungă și sărind cât putea de sus, i-a tăiat lui Og tendoanele de la călcâi, putând astfel să-l ucidă.

Dar acest deznodământ nu a împiedicat Talmudul să afirme că Og a intrat viu în Paradis.

În același timp, tot Talmudul povestește că Rabbi Jochanan a găsit într-o zi tibia unui mort și că a mers pe lângă ea trei ore fără să-i dea de capăt. Era tibia lui Og, regele din Basan.

Talmudul ne mai povestește și că Abraham mânca și bea cât 74 de oameni la un loc. De aceea el era tot atât de puternic cât 74 de oameni.

Cu toate acestea, el era mic în comparație cu Og. Într-o zi, Og și-a pierdut un dinte din care Abraham și-a făcut pat. Rabinii încă mai discută dacă era vorba de un pat sau de un taburet.

Trebuie să convenim că creștinii nu au asemenea mistere nici în picturi și nici în povestiri, deși se trag tot din Orient.

V

Sufletele evreilor și ale creștinilor

Originea sufletelor. – Diferența dintre sufletul unui evreu și cel al unui creștin. – Metempsihoza, motivația sa.

Toate sufletele oamenilor au fost create în cele șase zile ale creației. Apoi, Dumnezeu le-a pus în tezaurul cerurilor de unde le lasă să iasă, după cum ne arată înțelepții lui Israel, de fiecare dată când o mamă aduce pe lume un copil.

După toți doctorii evrei, Dumnezeu a făcut șase sute de mii de suflete evreiești pentru că fiecare verset al Bibliei poate fi interpretat în șase sute de mii de feluri și fiecare interpretare are trăsăturile unui suflet.

Dar, independent de suflet, fiecare evreu mai primește unul în ziua de Sabat. Acesta se adaugă primului, astfel născându-se pofta de a mânca și a bea.

Sufletele evreilor au privilegiul de a fi o parte din Dumnezeu; ele sunt substanța lui Dumnezeu așa cum un fiu este substanța tatălui.

Iată de ce un suflet de evreu îi este mai drag și mai plăcut lui Dumnezeu decât orice alt suflet de pe pământ. Acestea din urmă vin de la diavol și sunt la fel cu ale animalelor.

De aceea spune Talmudul că sămânța unui străin care nu este evreu este sămânța unui animal.

După moarte, sufletul evreilor trece în alte corpuri căci în momentul în care un înaintaș își dă sufletul, acesta va anima corpul copilului pe care mama din generația următoare îl poartă la sân.

Caîn avea trei suflete: primul a trecut în Jetro, al doilea în Coreea, iar al treilea în egipteanul pe care l-a omorât Moise.

Sufletul lui Jafet a trecut în Samson, cel al lui Tar în Iov, cel al Evei în Isaac, sufletul curtezanei Rahab în Heber, cel al lui Jael în Eli, iar sufletul lui Esaü, numit marele Abarbanel, în Isus.

Dar Esaü, după Talmud, nu era decât un ucigaș și un adulterin.

Cât despre evreii impuri, adică cei care au renunțat la credința ebraică sau au omorât un israelit, aceștia sunt trimiși după moarte în animale sau plante, apoi suferă în Infern o pedeapsă de douăsprezece luni. La

terminarea acestui stagiu sunt creați încă o dată și trec succesiv, pentru a se ameliora, în lucruri neanimate, în animale, în păgâni și, în sfârșit, în fii ai lui Israel.

Această migrație a sufletelor este o dovadă a milei lui Dumnezeu care a vrut ca fiecare israelian să aibă parte de viața eternă.

VI

Paradisul și Infernul

Paradisul e pentru evrei. – Ce mănâncă și beau ei acolo. -- Infernul e pentru alte popoare.

Paradisul, spune Talmudul, este plin de cea mai suavă dintre mișcime fiindcă într-o zi, Elie a presărat paltonul unui rabin cu frunze din copacul Paradisului, iar când rabinul și-a pus haina, parfumul a rămas impregnat așa încât ar fi putut să-l vândă lejer cu peste 300 de franci.

Am văzut deja că în Cer, cei drepti mănâncă din carnea femelei Levathanului. Li se mai dă și carnea unui bivol sălbatic atât de mare încât mănâncă zilnic iarba de pe o sută de munți.

În al treilea rând, ei mănâncă o pasăre mare, foarte bună, după cum ne spune Talmudul, iar al patrulea fel constă în găște extrem de grase.

Cât despre băutură, ei beau un vin ales, foarte vechi fiind păstrat încă din a șasea zi a creației.

Numai dreptii, adică evreii, se duc în Paradis, restul lumii ajunge în Infern.

Acolo nu e decât noroi și putreziciune, plânsete și întuneric. Fiecare locuință are ca rezervă șase mii de cutii și în fiecare cutie nu se găsește decât fiere.

Infernul e de șizeci de ori mai mare decât Paradisul, căci trebuie să primească pe toți cei care au prepuțul întreg, dar în principal pe creștinii care își fac semnul crucii cât și pe turcii care nu-și spală decât mâinile și picioarele. Toți aceștia intră în Infern și rămân acolo pentru vecie.

VII Mesia și regatul său

Ce înțeleg evreii prin acest cuvânt. – Ce le va da Mesia evreilor și ce vor căpăta celelalte popoare. – Cum arată adevăratul Mesia.

Evreii îl așteaptă pe Mesia, iar cea mai mare dorință a lor este de a-i vedea împărăția pe pământ.

Când Mesia va veni, se arată în Talmud, pământul va produce prăjituri, haine de lână și grâne care vor fi tot atât de mari ca și rinichii taurilor cei mai puternici.

Mesia va da sceptrul regal evreilor, toate popoarele îl vor sluji și toate regatele îi vor aparține.

Atunci, fiecare evreu va avea două mii opt sute de sclavi și va conduce trei sute zece lumi.

„Dar Mesia nu va veni atâta vreme cât va dura mizerabila supremație (a popoarelor ne-evreiești).“

Iată de ce:

„Dacă Israel este bun, el va face în așa fel încât șefii altor popoare vor fi aruncați pe treapta cea mai de jos a șefiei pentru ca numai evreii să-și împartă dominația asupra celorlalte popoare.

„Căci peste tot unde trăiesc evrei, ei trebuie să fie șefii stăpânilor lor.“

Până când nu vor atinge acest scop, ei se vor considera exilați și captivi oriunde s-ar afla.

„Chiar atunci când evreii vor avea propriile orașe, dar nu-și vor domina stăpâni, cuvântul de ordine va fi: dezolare, mizerie!“

Iar captivitatea lui Israel va dura atâta vreme cât mai există străini pe lume.

Înainte ca popoarele străine să fie aneantizate și aduse în sclavie, înainte ca evreii să fie stăpâni și ca împărăția mesianică să vină, va avea loc un război lung și crud. Două treimi dintre popoare își vor lăsa orașele și le vor fi necesari șapte ani evreilor ca să ardă armele capturate. Atunci vechii dușmani ai lui Israel își vor vedea dinții din gură crescându-le prin fălci și mandibulă, lungi de peste 22 de aune¹.

1. veche unitate de măsură evreiască; 1 aun = 1,18 m.

În așteptare, evreii trăiesc în stare de război permanent cu celelalte popoare.

Când victoria va fi definitivă, Mesia va primi darurile tuturor popoarelor, dar le va refuza pe cele ale creștinilor.

Evreii vor fi atunci enorm de bogați, căci toate comorile popoarelor vor afla în mâinile lor.

Aceste comori vor umple palate atât de mari, spune Talmudul, încât vor fi necesari 300 de măgari pentru a purta numai cheile și broaștele de la uși.

Toate popoarele vor accepta atunci legea evreiască, dar numai creștinii nu vor participa la această binecuvântare. Ei vor fi exterminați ca fiind coborâtori din diavol.

Numai atunci așteptarea se va termina, căci Mesia este însuși Israel, este poporul evreu a cărui domnie asupra lumii va fi venirea lui Mesia.

În timp ce adevărata domnie a lui Mesia este desfigurată, exact ca în vremea lui Christos, de cele mai nebunești vise de putere terestră, adevăratul Mesia suferă injurii pe care un bun creștin nu le-ar putea reține.

Trebuie să fim de acord că e ciudat ca într-o țară creștină să le fie permis evreilor să-l numească public pe Christos „idol născut în mizerie și adulter“¹.

1 Fabius, *Ofrandă Dumnezeului universal*, după Talmud (ediția Amsterdam și Veneția), tr. Sanh., f. 67 și 107 etc. – n. tr.

CARTEA A III-A Coruperea moralei

I

Despre aproapele

Aproapele evreului este numai evreul. – Ceilalți sunt animale cu formă umană. – Măgari, câini și porci. – Ei trebuie detestați, fără a le-o spune însă. – Teoria *ipocriziei permise*.

Israeliiți, spune Talmudul, sunt mai plăcuți lui Dumnezeu decât în-

ferii.
Cel care-i dă o palmă evreului e la fel de vinovat ca și cum l-ar fi pâl-
zuit pe Dumnezeu, mai spune Talmudul și rabinii repetă cu cuvintele
deja citate: „Un evreu este substanța lui Dumnezeu așa cum un fiu este
substanța tatălui său“.

Iată de ce goimul, adică ne-evreul, care lovește un evreu, merită moar-
tea după Talmud.

„Dacă nu ar exista evreii, ne învață Talmudul, nu ar exista binecuvân-
tate pe pământ, nu ar fi nici ploaie și nici soare, iar popoarele lumii nu
ar putea supraviețui fără evrei.“

„Între toate există o diferență și așa cum oamenii se ridică deasupra
animalelor, și evreii se ridică deasupra tuturor popoarelor pământului.“

„Mai mult, spune Talmudul, valorează sămânța unui cal decât aceea
a unui străin.“

Ori, străin sau ne-evreu, sunt după Rabbi Kroner unul și același lu-
cru. Iar Talmudul spune că un străin este cel mai necircumcis, că un
străin și un păgân sunt unul și același lucru.

Talmudul mai arată că „mormintele ne-evreilor nu murdăresc Isra-
elul, fiindcă numai evreii sunt oameni, iar ceilalți animale“.

Ne-evreii sunt chiar câini pentru Talmud, fiindcă aproape de un pa-
raj din Exod este scris că petrecerile sacre sunt pentru Israel, iar nu
pentru străini, nu pentru câini.

Rabbi Mose ben Nachmann repetă această afirmație:

„Pentru voi iar nu pentru goimi, pentru voi iar nu pentru câini“ s-au
înstituit petrecerile.

Raschi spune la fel despre pasajul din Exod (12) în ediția Talmudului de la Veneția în timp ce în Pentateucul de la Amsterdam comentariul „nu pentru câini“ este lăsat cu prudente deoparte.

În altă parte se spune că ne-evreul este chiar inferior câinelui căci „în zilele de sărbătoare putem face mâncare pentru câini dar nu pentru ne-evrei, de fapt suntem obligați să ținem câinii în viață iar nu pe ne-evrei“.

„Nu este permis să dai carne ne-evreului, mai bine este să o dai la câini.“

Ne-evreii nu sînt numai câini, Abarbanel spune:

„Poporul ales e demn de viață veșnică, ceilalți sînt precum măgarii.“

„Măgar este denumirea ne-evreului.“

„Copiii unui ne-evreu și ai unui sclav nu au nici un fel de raport cu părinții lor pentru că ei sînt egali măgarilor.“

„Casele goimilor sînt grajduri“ iar când Nabucodonosor și-a oferit fiica lui Ben Sira, acesta îi răspunde:

„Sunt un copil de om iar nu un animal.“

Rabbi Menachem spune:

„Voi, israeliți, voi sunteți oameni. Ceilalți nu sînt oameni pentru că sufletul lor vine din spirite impure, pe când sufletele lui Israel vin din spiritul lui Dumnezeu.“

Jalkut scrie în același sens, că israeliții sînt chemați oameni iar idolatrii (în consecință, creștinii) pentru că ei adoră „un idol“ sînt numiți porci pentru că ei vin din spiritul impur.

Aceasta e și părerea celebrului rabin Edels, care spune că psalmistul „face din ne-evreu egalul porcului impur din pădure“.

Astfel, femeia care iese din baie trebuie să se spele din nou dacă primul lucru pe care îl vede este impur precum un câine, un măgar, un nebun, un ne-evreu, o cămilă, un porc, un cal sau un leproș.

Câine, măgar sau porc, ne-evreul nu este decât un animal:

„Sămânța sa este la fel cu cea a unui animal, iar o femeie străină, care nu este fiica lui Israel, spune Abarbanel, este un animal, o femelă.“

Numai printr-o dispoziție specială a bunătății divine față de evrei au primit ceilalți formă umană:

„Dumnezeu a creat ne-evreii și le-a dat chip uman în onoarea evreilor, ne-evreii au fost creați pentru a-i sluji pe evrei noapte și zi, or nu se cade ca un prinț să fie slujit de un animal în forma sa animală ci de un animal cu chip uman.“

Iată de ce „atunci când servitoarea creștină a unui evreu moare, ne-evreii nu-i sînt aduse condoleanțe ca și cum ar fi murit un om ci ca atunci când i-a murit un animal din turmă.“

Pentru același motiv, „un evreu nu poate lăuda știința sau virtuțile unui creștin decât dacă o face pe tonul cu care ar lăuda forța sau frumusețea unui animal“.

În acord cu tradiția, rabinul Nathansohn, mort la Lemberg acum trei ani, foarte venerat de iudei, dădea acest sfat care ar putea părea curios dacă nu ne-ar fi luminat citatele anterioare:

„Este prudent să nu te duci la spectacole de balet, căci poți comite două păcate: în primul rând costumul dansatoarelor provoacă desfrâu, iar în al doilea rând, frumusețea lor te-ar putea îndemna să faci complimente unor ne-evrei.“

În virtutea acestor principii, toți cei care nu sînt evrei, toți cei care sînt îndepărtați de iudaism, ca Isus Christos, care, după Talmud, a căzut în idolatrie și i-a tras și pe alții după el, – toți aceștia trebuie să reținute la pretenția de a fi numiți *aproape* de către evrei. Nu-i dai unui animal dragostea pentru aproapele tău.

Păgânul care nu se face evreu și creștinul care îi rămâne fidel lui Isus Christos sînt, din punctul de vedere al evreilor, inamici personali și inamici ai lui Dumnezeu.

De aceea Talmudul spune că acest cuvânt din Biblie: „Dumnezeu nu știe ce înseamnă furia“ (Isaia, 27, 4) se aplică numai evreilor: Dumnezeu răzbunător se aplică popoarelor pămîntului.

Numele Sinai, spune Talmudul, înseamnă că ura a coborât asupra popoarelor de pe pămînt. Iată de ce Talmudul găsește că acestora li se aplică următoarele cuvinte: „Tu nu le vei arăta bunătate“.

Și în altă parte: „Este interzis să arăți milă față de un om care nu e justificat cu rațiune“.

Ia fel, Rabbi Gerson: „Nu trebuie ca omului de bine să-i fie milă de el însuși“ și Abarbanel: „Nu e drept să arăți milă față de dușmani“.

Tot după Talmud, le este permis prietenilor și rudelor lui Dumnezeu să-i înșele pe impuri, căci este scris: vei fi curat cu cei care sînt curățiți și pervers cu cei perversi.

„Așa cum un maur e diferit de toate celelalte creaturi, adaugă Rabbi Gerson, tot așa se distinge Israel de toate popoarele prin faptele lui bune.“

„În consecință, zice Talmudul, este interzis să-i saluți pe impuri.“ Dar preceptul următor este o adevărată perla:

„Omul trebuie să fie în permanență viclean, în teama de Dumnezeu.“

Iată de ce poate fi salutat și străinul, care nu este evreu, dar în vederea păcii, pentru a fi bine primit.

Astfel înțeleasă, spune Bechai, ipocrizia este permisă:

„Omul (adică evreul) se poate arăta politicos și deferent față de cel impur (adică ne-evreul); îi poate spune chiar că îl iubește. Aceasta e permis, spune Bechai, dacă omul (adică evreul) consideră că e necesar și dacă îi este frică.“

Căci Talmudul ne învață: „Este permis să fi ipocrit cu cei impuri.“

Or, impure sunt toate popoarele cu excepția evreilor. Tot binele pe care îl fac, mila pe care o arată, totul, spune Talmudul, le este considerat păcat, fiindcă ei nu fac binele decât pentru a-și mări puterea: lucru destul de natural de altfel. Toți cei necircumciși sunt, pentru Talmud, păgâni, oameni fără credință și chiar circumcizia turcilor nu îi pune în rândul celor drepti pentru că ea este incorectă.

Iată de ce e scris că un evreu care întâlnește un goim îl poate saluta spunând: „Dumnezeu să te ajute sau Dumnezeu să-ți dea sănătate“, evreul știind că Dumnezeul creștin nu poate face nimic, bătându-și joc de creștin.

Tot din acest motiv, evreul poate să facă bine creștinilor, să le viziteze bolnavii, dar numai pentru a obține pacea, pentru a se feri de furia lor.

II

Despre profetia stăpânirii universale

Dumnezeu a dat pământul evreilor. – Rezultă de aici că ei au dreptul să fure și să jefuiască. – Aplicația curioasă a acestui principiu.

Din moment ce Israel și maiestatea divină sunt unul și același lucru, este normal ca toată lumea să aparțină evreilor de drept. Și Talmudul o spune expres:

„Dacă boul unui evreu lovește boul unui străin, evreul nu-i datorează străinului nimic. Dar dacă lucrurile se petrec invers, străinul trebuie să plătească toată paguba. Căci Evanghelia spune: Dumnezeu se va ridica, va măsura pământul și-i va da pe păgâni evreilor. El a văzut cele șapte porunci ale copiilor lui Noe și, pentru că aceștia nu le-au ținut, se va ridica și va da bunurile lor evreilor.“

Or, copiii lui Noe nu sunt alții, după Talmud, decât popoarele pământului, în opoziție cu copiii lui Abraham, care sunt evreii. De aceea Rabbi Albo, în acord cu alți rabini, declară:

„Dumnezeu a dat putere deplină evreilor asupra sângelui și bunurilor altor popoare“, cuvânt pe care Talmudul îl explică:

„Un copil al lui Noe care fură, fie și o jumătate de bănuț, merită moartea.“

„Furtul îi este interzis unui copil al lui Noe și chiar dacă acesta îi este egal unui mare preot când practică studiul celor șapte porunci ale lui Noe, totuși, cea mai bună măsură pentru a-l face să nu fure este să-l omori.“

Din contră, unui israelit îi este permis să facă rău unui ne-evreu, spune Talmudul: „Nu vei face rău aproapelui tău, iar nu: nu vei face rău unui ne-evreu.“

„Jefuirea unui păgân, spune în continuare Talmudul, este un lucru permis.“

Și adaugă acest precept demn de a fi reținut:

„Nu vei exploata un muncitor dacă acesta e fratele tău, dar cu ceilalți poți face ce vrei.“

Rabbi Aschi confirmă aceste precepte, spune Talmudul, prin exemplul personal. Într-o zi, văzând o vie încărcată cu struguri frumoși îi spuse

servitorului său: „Dacă vița-de-vie aparține unui străin, adu-mi struguri dacă e a unui evreu, nu te atinge de ea.“

Comandamentul „Să nu furi“ înseamnă, după vulturul Maimonide, că nu trebuie să furi de la un evreu, dar e foarte bine să furi de la un străin.

Toate aceste învățături sunt în deplin acord cu principiul că lumea întreagă le aparține evreilor: de aici rezultă că furtul nu e furt. Dacă un rabin spune că furtul e un păcat, el știe că un evreu nu poate fura; el nu face decât să ia înapoi ceea ce este oricum al lui, atunci când are posibilitatea. Un rabin poate să afirme că este la fel de grav să furi de la un creștin ca și de la un evreu, el va gândi însă: „cum să admit că un ne-evreu poate fi furat? Fiindcă banii unui ne-evreu sunt bani fără stăpân, așa încât evreul are dreptul să ia ceva ce nu aparține de fapt nimănui.“

Aceste principii ne fac să înțelegem adevărata valoare a diverselor fapte și dovezi aduse în cartea *Rusia evreiască*. Când vedem autoritățile evreiești vânzând evreilor dreptul de a exploata proprietățile unui creștin, adică de a folosi orice mijloace pentru a-l deposeda pe creștin fără ca un alt evreu să pretindă ceva. Bunul, care era proprietatea lui Israel, devine proprietatea unui evreu particular în clipa când actul este semnat. Poate că, pentru moment, bunul rămâne în mâinile unui creștin, dar printr-o uzurpare sau un jaf oarecare evreul îl va deposeda pe acesta. Cât despre dreptul acestuia, e o chestiune care nici nu se discută – doar un obstacol fizic care va fi depășit.

Cu toate că bunurile și creștinul sunt proprietatea exclusivă a evreului care a plătit, câteodată altuia îi este permis să intervină: „Mai mulți evrei autorizează un evreu să intre în afaceri cu ne-evreul. Să-i dea bani cu împrumut, să-l încolțească, să-l preseze, căci bunul unui ne-evreu este ca bunul fără stăpân și oricine (adică orice evreu) îl poate lua.“

Dar în acest caz, intermediarul trebuie să împartă cu ceilalți căci: „dacă doi evrei sunt asociați într-o afacere, iar unul dintre ei a înșelat, furat sau jefuit un ne-evreu, el este obligat să împartă frățeste cu tovarășul său.“

Pfefferkorn nu se îndepărta de adevăr scriind: „Bunul creștinilor e pentru evrei ca nisipul mării: cine-l ia primul e adevăratul posesor.“

Și Talmudul, ineptizabil pe această temă, zice cu ironie:

„Israel este amanta, bărbatul îi aduce bani. La fel și Israel, fără a face munca grea, primește banii tuturor popoarelor.“

III

Frauda

Teoria procesului între evreu și ne-evreu. – Ce înseamnă *profanarea numelui lui Dumnezeu*. – Exemple date de rabini. – Ziua de Sabat.

Talmudul spune:

„Poți să înșeli un străin, dar dacă cumperi ceva de la un evreu (adică de la fratele tău) nu ai voie să-l înșeli.“

„Când un evreu are un proces cu un ne-evreu, vei da dreptate fratelui tău, iar nu străinului: așa cere legea noastră (este vorba de o țară unde evreii conduc) dacă legea locală e favorabilă evreului, tu îl ajuti să câștige și-i spui străinului: «așa vrea legea voastră». Dacă evreii nu sunt stăpânii țării și nici nu au lege care să-i avantajeze, atunci trebuie țesute intrigi și făcute intervenții până când evreul câștigă.“

Aici se adaugă „Vorbele lui Rabbi Ismael“, după care Akiba ar fi spus că în aceste afaceri trebuie lucrat cu cea mai mare atenție pentru ca nu cumva religia evreiască să-și piardă renumele.

Trebuie să notăm cum exprimă gândirea rabinică acest ultim gând.

A compromite iudaismul lăsându-te prins în flagrant delict de sperjur, furt sau minciună e egal cu „a profana sfântul nume al Domnului.“

Astfel, spune Raschi, poți păcăli un vameș ne-evreu dacă numele Domnului nu e profanat, dacă vameșul nu-și dă seama de nimic și poate jura că ai fost cinstit.

Rabbi Ismael din Narbona se întreabă cum se poate justifica sperjurul căci Akiba interzice atacarea evreului prin intrigă din cauza numelui lui Dumnezeu: înseamnă că e obligatoriu să nu fii descoperit de ne-evreu, concluzionează Akiba.

Talmudul povestește despre Rabbi Samuel, unul dintre cei mai mari patriarhi ai săi, că acesta era de părere că un ne-evreu putea fi jefuit: el însuși cumpăraseră de la un străin un vas de aur pe care proprietarul îl credea de cupru. Nu plățise decât patru drahme și nici pe acelea, căci îi ștutise o drahmă vânzătorului.

Rabbi Cahana a cumpărat 120 de butoaie de vin de la un ne-evreu, dar nu i-a plătit decât 100. Un al treilea rabin, vânzând unui ne-evreu trun-

chiuri de copaci care trebuiau tăiate îi spuse servitorului: „du-te și taie câte o bucată din fiecare buștean, goimul știe câți trebuie să fie, dar nu știe cât de lungi sunt“.

Dar, cuvintele lui Rabbi Mose, sunt, fără îndoială, prescripție sacră:

„Dacă un ne-evreu face o afacere și se înșală, israelitul trebuie să spună: nu știu, dar nu ne convine să-l păcălim pe ne-evreu în cazul în care acesta se lasă păcălit singur pentru a-l pune pe evreu la încercare.“

Bătrânul Rabbi Brentz scrie în *Judenbalg*¹: „Când evreii au muncit toată săptămâna pentru a-i înșela pe ne-evrei, la Sabat ei se adună, se laudă cu înșelătoriile ingenioase și spun: Trebuie să smulgem inima din trupul creștinilor și să-l omorâm pe cel mai bun dintre ei.“

IV

Obiectele găsite

Este interzisă înapoierea lor. – Motivul acestei interdicții.

Talmudul spune:

„Dumnezeu nu te va ierta dacă dai înapoi unui goim obiectul pe care acesta l-a pierdut.“

Și „Este interzis să dai înapoi un obiect pierdut goimului.“

Iată de ce Rabbi Mose ne învață că este interzis să dai înapoi ereticii lor, idolatrilor și tuturor celor care profanează public Sabatul.

„Când un evreu, scrie în altă parte, dă informații despre un evreu care se ascunde pentru a nu plăti unor ne-evrei, primul nu este tratat ca denunțator (pedeapsa cu moartea) deoarece acest evreu oricum datora bani; dar rămâne o mare impietate din partea celui care a vorbit, el nu este mai puțin vinovat decât dacă ar fi dat unui ne-evreu un obiect pierdut. Iată de ce informatorul trebuie să-l despăgubească pe fugitiv de tot ceea ce a pierdut prin indicațiile date.“

Rabbi Jerucham spune: „Când un ne-evreu pierde contractul prin care i-a împrumutat bani unui evreu, evreul care îl găsește nu trebuie să i-l înapoieze, obligația nemaexistând atunci când dovada a fost găsită de un evreu. Dacă gășitorul spune: «Vreau să-l înapoiez pentru gloria lui Dumnezeu», trebuie să i se răspundă: «Dacă vrei să onorezi numele lui Dumnezeu, fă-o cu ceea ce îți aparține»“.

Trebuie să reamintim ce înțeleg rabinii prin cuvintele: *a onora numele Domnului, a profana numele Domnului*. A profana numele Domnului înseamnă a compromite bunul renume al lui Israel. A onora numele lui Dumnezeu înseamnă a glorifica Israelul în fața lumii prin fapte de caritate, umanitare și filantropice.

Aceste precepte sunt legitimate din diverse motive.

Faimosul Raschi explică: „cel care-i dă ne-evreului obiectul pierdut îl pune pe acesta pe același loc cu un israelit“.

Și vulturul Maimonide adaugă: „Cel care înapoiază unui ne-evreu obiectul pierdut comite un păcat, crescând puterea păgânilor“.

În fine, un evreu care se poartă așa, spune Raschi, se poartă ca și cum i-ar iubi pe goimi „iar cel care-i iubește pe goimi își urăște propriul creator“.

1. Fr. Brentz, *Jüdisch abgestreifter Schlangenbalg*, Nürnberg, 1880.

V Despre dobândă

Teoria creștină a împrumutului. – Falsificarea legii Bibliei de către rabini. – Reaua lor credință evidentă. – Exemplele rabinilor. – Ipocrizia pretextelor. – Educația copiilor evrei cu privire la dobândă.

Legea lui Dumnezeu îl obligă pe cel care are să vină în ajutorul celui în nevoie, fie dându-i, fie împrumutându-l.

A împrumutată înseamnă a abandona altuia un lucru bun de a fi folosit pentru ca acesta să-l utilizeze. În schimb, cel care împrumută se angajează să dea la un termen echivalentul bunurilor sau bunului primit sau chiar bunul respectiv.

Ar fi incorect ca acel care împrumută pe altul să-i ceară acestuia mai mult, căci nu a dat decât ceea ce altul a folosit, iar acesta i-a dat ceea ce oricum îi aparținea. A cere mai mult se cheamă dobândă.

Dar dacă prin non-posesiunea temporară, cel care dă suferă un neajuns, se vede privat de un câștig sau își asumă un risc, el are dreptul să ceară mai mult decât echivalentul deoarece dă mai mult decât obiectul în sine.

Acest surplus este o dobândă legitimă atâta timp cât este proporțională cu riscul asumat sau cu lipsa de câștig ce survine împrumutului. Dacă nu, se cheamă camătă.

Privit cu atenție, banul nu e o chestie productivă decât dacă blocarea temporară a capitalului nu aduce prejudiciu creditorului.

Pentru un surplus pe care creditorul îl dă cu obiectul în unul dintre cazurile menționate mai sus, evreul nu ar trebui să ceară, de la evreu cât și de la străin, decât o dobândă proporțională. În virtutea dreptului său suveran, drept prin care le-a dat evreilor țara Canaan, Dumnezeu le-a permis evreilor din Vechiul Testament să ceară de la ne-evrei un surplus chiar în cazul folosirii pur și simplu a obiectului, adică în cazul în care creditorul nu riscă și nu pierde nimic. Dumnezeu permite acest lucru, dar era vorba de o anomalie cauzată de condițiile istorice de atunci. Pe de altă parte, se înțelege că surplusul trebuia să fie în raport just cu obiectul împrumutat, cu serviciul făcut, cu situația străinului. În caz contrar ar fi însemnat că este exploatat aproapele.

Acum, ce spune rabinismul?

Moise *permitea*, după cum am arătat, să ceri ne-evreului o dobândă just măsurată, în cazul în care îi împrumutai un obiect pur și simplu: „Vei putea cere dobândă de la străin”¹, spunea el.

Din contră, o pleoră de rabini infailibili spun că Moise a zis: „Trebuie să-i ceri străinului o dobândă”.

„Vulturul” Maimonide scrie:

„Dumnezeu ne-a ordonat să practicăm dobânda față de un ne-evreu și chiar atunci când îi dai bani și vrei să iei dobânda, trebuie să-i pui bețe în roate, să nu-l ajuți chiar dacă ți-e util, lucruri pe care nu-ți e permis să i le faci unui israelit.”

„Cuvântul lui Moise, spune un alt rabin, este o injoncțiune *imperativă*.”

Talmudul spune același lucru.

„Este interzis să dai cu împrumut unui ne-evreu fără dobândă, dar cu dobândă e voie”, învățătură pe care o reia Levi ben Gerson și alții.

Ocolind astfel textul Scripturii, nu mai e decât un pas până la creșterea cea mai neobrăzată a dobânzii chiar în cazul simplei folosiri a împrumutului, fără câștig.

Celebrul Bechai se exprimă în altă parte într-un mod care arată că nu se înșelau deloc asupra scopurilor și cuvintelor lui Moise, care nu autoriza decât o dobândă legitimă. El scrie:

„Rabinii care au memorie bună ne-au spus că nu putea fi luat de la ne-evreu decât dobânda suficientă traiului evreului”.

Dar posedat de spiritul contradicției și umflat de sentimentul său de infailibilitate, același rabin spunea despre evreul apostat și, în general, despre ne-evreu, adresându-se evreilor adevărați: „viața sa este în mâinile tale cu atât mai mult, banii săi”, precept care justifică creșterea dobânzilor, legitimează furtul și jaful, punând în mâna evreilor sângele și bunurile voastre.

Talmudul mai povestește: „Samuel a spus că înțelepții (savantii rabini) pot să practice între ei camăta. De ce? Fiindcă știți deja că ea este interzisă. Deoarece dobânda nu este decât un dar făcut din recunoștință între cei doi, Samuel i-a spus lui ben Ihi: «Dă-mi 100 de livre de piper pentru 25, așa e corect, ca dovadă de recunoștință».”

„Rab Jehuda declară că Rab a spus că-i este permis omului (adică

1. *Deuteronomul*, 23-30.

evreului) să-i împrumute cu dobândă pe copiii săi și pe cei de-ai casei, pentru ca ei să poată aprecia gestul dobânzii.“

Acest pasaj e plin de informații prețioase.

În primul rând, nu este vorba de dobânda legitimă pentru că avem de-a face cu folosirea pur și simplu a obiectului, ca în exemplul cu pipele, în al doilea rând pentru că rata de 20% depășește toate limitele permise. În al treilea rând, pasajul ascunde sub aparența ipocrită și vinovată de cadou, dobânda pe care Moise a interzis-o între evrei. El a condamnat păcatul și nu a făcut excepții. Iată un exemplu practic de interpretare rabinică a Bibliei.

În fine, același pasaj ascunde un sistem perfid de a-i obișnui pe copii cu camăta, căci dacă rabinul îi oferă altui rabin o dobândă ilegală de 20%, drept „lucru loial și echitabil“, care va fi zelul educativ pentru a-i încuraja pe copii să practice camăta, și mai ales față de străini, vă dați seama...

Grație acestei educații seculare, ei ajung ca împrumutând 70 de taleri – cum am văzut recent la Münster – să primească 100 de taleri la care să adauge o dobândă de 8% în plus. Rabbi Kroner se consolează de aceste accidente observând că în materie de dobânzi, ideile oamenilor de stat de azi sunt foarte diferite de cele pe care noi le apărăm. El găsește faptele de acest gen nevinovate.

Abarbanel nu spune că evreii interpretează legea în sensul unei dobânzi care se poate stabili liber, ci se scuză spunând: „Printre străinii pe care avem dreptul să-i cămătarim nu-i includem pe creștini, aceștia nefiind străini în ochii Tatălui ceresc“, apoi, același Abarbanel, ministru de finanțe al Spaniei la timpul său, declară că a făcut această declarație pentru a păstra pacea și pentru ca evreii să poată trăi în pace cu creștinii. De fapt, Abarbanel studiase foarte bine teoria ipocriziei permise!

La fel, un alt rabin scrie fără ocolișuri:

„Înțelepții noștri au spus adevărul atunci când ne-au permis să practicăm dobânda cu ne-evrei și cu creștini“.

Nu putem decât să recunoaștem adevărul cuvintelor lui Schwabe, rabin convertit¹:

„Când un creștin are nevoie de bani, evreul este imediat de acord să-l împrumute. El adaugă dobândă la dobândă până când creștinul fie nu mai poate plăti, fie suma e egală cu tot ce are el pe lume. Atunci evreul știe să ceară la momentul oportun și, cu ajutorul tribunalelor, intră în posesia tuturor bunurilor creștinului“.

1. *Jüdischer Deckmantel*, p. 171.

VI

Persoanele și viața ne-evreilor

Este permis să-i omori pe ne-evrei. – Aceasta e chiar o datorie atunci când ai posibilitatea. – Exemplu de fals și ipocrizie. – Aceste reguli îi privesc pe creștini și toate celelalte popoare. – Fapte istorice relatate de cărțile evreiești.

Se spune că atunci când un cohen (preot evreu) a omorât un om, nu-i mai este permis să dea binecuvântarea sacerdotală care se dă ridicând mâinile. Regula se aplică chiar dacă a fost o crimă accidentală și chiar dacă preotul a făcut penitență. Comentariile motivează această dispoziție spunând că nu poți binecuvânta cu mâna care a ucis. Cu toate acestea, remarcă Schaare Teschube, îi este permis să binecuvânteze atunci când cel ucis este ne-evreu, chiar dacă l-a ucis intenționat.

Vedem deci că moartea unui ne-evreu nu este un păcat, dar, mai mult, vom afla că este chiar un lucru bun, plăcut lui Dumnezeu:

„Este scris despre popoarele pământului: carnea lor este carnea măgarilor, iar sămânța lor cea a animalelor. De aceea, evreii binecuvântați sunt copiii adevărului, iar pe muntele Sinai ei au fost parfumați așa încât orice rău să se îndepărteze de la ei. Cu toții au fost parfumați și au intrat în alianța sfântă pentru a rămâne perfecți ziua și noaptea, în timp ce murdăria nu iese din celelalte popoare nici la a treia generație.¹ De aceea noi am primit această poruncă: *omorâți-l pe cel mai bun dintre ne-evrei*.“

Talmudul mai spune:

„La viața celui mai cinstit dintre idolatri.“

Și ceva mai departe:

„Dacă scoți dintr-o groapă păgânul, vei mai da un om pe mâna idolatriei.“

„Dacă un păgân cade într-o groapă, aceasta trebuie acoperită bine cu un pietroi“, iar Raschi comentează, „trebuie să înlăturăm orice posibilitate ca păgânul să poată ieși de acolo“.

Căci, spune vulturul Maimonide: „Este interzis să-ți fie milă de ido-

1. După convertirea lor la iudaism.

latru. Dacă el cade într-un râu sau e în pericol de moarte, nu trebuie în nici un caz să-l salvezi“.

Diverse motive justifică aceste precepte riguroase.

„Cele șapte popoare din Canaan care trebuiau exterminate de evrei nu au pierit cu totul, ci s-au pierdut printre popoarele Terrei.“ De aceea Maimonide ne învață să ucidem orice ne-evreu atunci când putem, căci acest ne-evreu poate fi avortul unuia dintre descendenții celor șapte triburi, iar evreul încalcă legea atunci când nu ucide, având posibilitatea. Preceptul exterminării celor șapte se aplică de-a pururi.

Pe de altă parte „oricine neagă o bucată din credința iudaică este un eretic și un epicureic, iar ceilalți trebuie să-l urască, să-l disprețuiască și să-l ucidă; căci este scris: «Nu trebuie să-i urăsc eu, Doamne, pe cei care Te urăsc pe Tine?»

Oricine vrea să ucidă un animal și omoară din greșeală un om, oricine vrea să omoare un străin și ucide din greșeală un evreu, acela este inocent.¹⁴

Or, este scris adesea, că uciderea unui evreu e cel mai mare păcat, trebuie ca intenția să fie meritorie pentru a scuza un gest atât de grav.

Este permis, spune Talmudul, să-l omori pe cel care îl neagă pe Dumnezeu. „Când un eretic sau un trădător cade într-o prăpastie, el nu trebuie scos de acolo. Dacă are o scară, aceasta i se va lua cu cuvintele: «O iau pentru ca nu cumva să-mi coboare vitele în adânc», dacă groapa e astupată cu o piatră, se va spune: «O astup pentru ca vitele mele să poată trece»... etc.“

Este corect, mai spune Talmudul, să omori cu mâna ta orice eretic. Cel care varsă sângele impur îi oferă un sacrificiu lui Dumnezeu.

Dar ce înțelegem prin impur, se întreabă Talmudul? „Sub numele de impur, răspunde Rabbi Eliéser, înțelegem Isus și acoliții săi.“ Dar Rabbi Jehoschua demonstrează că toți păgânii, fără excepții, sunt impuri.

Cum este firesc ca un atac, chiar presupus, contra lui Iuda să facă un om impur, viața mea este de două ori compromisă. Un anonim evreu îmi scrie că ar trebui să mor spânzurat, ca Aman. Un altul îmi trimite urări de genul: „Noi privim ca pe o lucrare plăcută lui Dumnezeu înlăturarea ta din drumul nostru. De mâinile noastre vei pieri.“ Apoi s-a înmulțit peste măsură genul acesta de scrisori.

Porunca: *nu vei omorî!*, înseamnă că nu trebuie să omori un israelit, ne luminează vulturul Maimonide.

1. Tratatul Sanhedrin, f. 78, 2.

Cei care neagă învățătura lui Israel, mai ales creștinii, trebuie omorâți. Este întotdeauna un lucru bun să-i omori. Dacă nu poți în mod direct, trebuie să le oferi ocazia de a muri.

Toate acestea sunt juste pentru că robia lui Israel va dura până când toate celelalte popoare vor fi nimicite.

Iată de ce, aceia care au omorât ne-evrei își vor găsi recompensa minunată în ceruri.

Dar cel care a ucis un israelit va fi judecat ca și cum ar fi ucis omenirea întreagă, iar cel care va salva unul, ca și cum ar fi salvat omenirea...

Iată de ce Talmudul mai scrie, iar vulturul sinagogii repetă:

„Un copil al lui Noe (un ne-evreu) care păcătuiește față de un evreu este nevinovat dacă primește credința evreiască, dar dacă omoară un evreu, nimic nu-l poate salva, trebuie ucis.“

Evreul care se face creștin este supus aceluiași legi ca și creștinul și ne-evreul. El se poate converti cu condiția să nu fie o convertire ipocrită, simulată deoarece:

„Dacă un evreu poate înșela ne-evreii și să-i facă să creadă că el însuși nu e evreu, acest lucru e permis.“

Dar „botezații care s-au convertit pentru a trăi printre idolatrii și a se bucura de avantaje, sunt puși pe aceeași treaptă cu creștinii, trebuie aruncați în prăpastie și lăsați acolo“.

Aceste învățături ipocrite și banale se regăsesc frecvent în gura evreilor moderni instruiți, plini de reformism și de filosofie umanitară. Astfel, adevărata lor filosofie se arată adesea, mai mult sau mai puțin clar. Graetz, evreu foarte circumspect de altfel, uită de el până la a glorifica pe Boerne și pe preafaimosul Heine în cuvintele următoare: „Ei se separă în exterior de iudaism, dar precum luptătorii care purtau uniforma și drapelul inamic pentru a-l lovi mai cu putere“. Graetz, profesor la seminarul rabinic din Breslau îl desemnează pe creștin ca dușman și laudă aceste mijloace perfide.

Caracterul sângeros al rabinismului este confirmat de istoria universală. Saul, în campania contra creștinilor, nu căuta decât carnagiul. „Faptele apostolilor“ ne arată cum ridicau evreii toată populația din orașele unde trăiau creștini. Evreii povestesc chiar ei în Seder hadoroth un fapt arareori pomenit de istorici: în Roma antică și păgână evreii erau cei mai mari ucigași de creștini.

Toată lumea e de acord, în general, să-l spele pe Antonius cel Pios de orice reproș de ură față de creștini. Or, deja în 1781, Haffner discuta

autenticitatea decretului în favoarea creștinilor, când, chiar dacă împăratul ar fi oprit exploziile de furie populară contra creștinilor, după cum relatează Eusebiu (IV, 26), acest gest nu exclude relatarea din Seder hadoroth (p. 127): Rabbenu Jehuda, se spune, era în grațiile monarhului. El i-a arătat acestuia răutatea nazaritenilor drept cauza unei epidemii, obținând astfel ordinul ca toți creștinii din Roma să fie omorâți, în anul 3915, adică 155 d.Ch.

În același loc se povestește despre eforturile ulterioare ale evreilor pentru ca Marc Aureliu să-i condamne la moarte pe toți nazaritenii din Roma. Mai sus, la pagina 125, se spune că în 3974, adică 214 d.Ch., evreii au omorât 200 000 de creștini la Roma și pe toți creștinii din Cipru.

Sefer Juchasin (Amsterdam, 1717) relatează, la folio 108, că în timpul papei Clement, evreii au omorât la Roma și în împrejurimi o mulțime de creștini, *nenumărați ca nisipul mării*.

Dioclețian a ucis un mare număr de creștini, printre care pe papii Caius și Marcellinus și pe fratele lui Caius ca și pe sora sa, Rosa.

Este fapt cunoscut că tot evreii au ajuns până și la inima lui Nero, care nu le putea refuza nimic.

În concluzie, preceptele nu au rămas literă moartă, iar când au avut posibilitatea evreii nu s-au odihnit din uciderea de creștini.

VII

Despre femeie

Evreul poate viola nepedepsit orice femeie creștină. – Căsătoria creștinilor nu este decât o împerechere animalică. – Semnificația viselor. – Exemple de rabini. – Despre evreice.

Moise a spus: „Nu vei pofti la femeia aproapelui“ și „Oricine comite un adulter cu femeia aproapelui merită moartea“.

Talmudul ne învață că Dumnezeu nu a interzis evreilor decât adulterul cu femeia aproapelui, adică cu femeile evreilor. Pentru femeile ne-evreilor, lucrurile stau altfel.

Capitolul Tosapoth din Talmud și faimosul Raschi (despre Pentateuc, Lev. 20.10) remarcă din acest pasaj că la ne-evrei nu există căsătoria. Acest raționament rușinos nu e decât unul dintre multele raționamente care neagă demnitatea umană tuturor ne-evreilor. Căsătoria, o instituție morală, nu poate exista decât printre oameni. La animale este vorba doar de împerechere.

Rabinii Bechai, Levi, Gerson, pentru a nu-i cita decât pe aceștia, sunt de aceeași părere: știm din gura marilor noștri înțelepți că evreul nu comite un păcat când dezonoarează o femeie creștină.

Vulturul Maimonide, care de obicei e mai filosof, observă că: „avem dreptul de a abuza de o femeie care e în stare de ne-credință“, adică nu de evreică.

Găsim atât exemplul cât și preceptul date de un rabin care a trăit în secolul al XIII-lea, în Franța: „Rabbenu Tam, se povestește, ne învață că negociul adulterin cu un ne-evreu sau o ne-evreică nu este pedepsit, căci legea spune: sămânța lor este cea a cailor. De aceea, în cazuri speciale, ea permite unei evreice să se mărite cu un ne-evreu care s-a făcut evreu, dacă a trăit mai mult timp în concubinaj cu acesta“. Deși legea interzice categoric căsătoria celor care au întreținut deja relații sexuale, „ea va autoriza de astă dată căsătoria, fiindcă traiul creștinilor este cel al animalelor, iar viața cu un creștin e animalică“. Astfel, sunt considerate toate relațiile întreținute în trecut ca inexistente.

Acela, spune Talmudul, care și dezonoarează mama în vis poate spera la înțelepciune, fiindcă e spus în Cartea proverbelor (2,3): „vei numi în-

telepciunea mamă", cel care dezonoarează o femeie logodită poate spera la cunoașterea legii (după Deuter. 33,4); cel care și dezonoarează sora, la luminile spiritului (Proverbe 7,4), iar cel care dezonoarează femeia aproapekui, la viața veșnică.

Dacă toate infamiile citate aduc recompense așa bogate, bărbatul își va dori să aibă aceste vise. Nu-i va rămâne decât un pas până să creadă că practica îi va aduce daruri și mai mari. De altfel, Rabbi Kroner a avut grijă deja să ne învețe că Talmudul îi permite omului (adică evreului) tulburat de tentații să se abandoneze plăcerii, și asta fără a păcătuși. Ajunge să o facă în secret pentru ca sfântul nume al lui Israel să nu fie murdărit.

Filia trium annorum et diei unius, spune Talmudul, *desponsatur per coitum; si autem infra tres annos sit, perinde est, ac si quis digitum inderet in aculum, id est, non est reus laesae virginitatis, qui a signaculum judicatur recrescere sicut oculus tactu digiti ad momentum tantum laesum*.

Aici Talmudul povestește că mai mulți dintre primii săi maestri, mai ales Rabbi Rab și Nachmann, strigau în fiecare orăș unde a jungeau dacă vreoa femeie dorește să le fie nevastă pentru câteva zile.

Rabbi Elias declară în Talmud că în ciuda zilei Marii Iertări, ar dezonoare atâtea fecioare câte i s-ar oferi căci păcatul nu se înșăptuiește decât în afara sufletului, iar păcatul omului lasă spiritul intact.

Talmudul povestește că Rabbi Elieser nu a lăsat nici o femeie din lume... nefolosită.

Auzind într-o zi că una dorește un cufăr de aur pentru a se lăsa, el aduse cufărul plin de aur. Restul poveștii e prea licențios pentru a fi relatat aici.

Ceea ce este mai odios în această aventură, este că la moartea lui Rabbi Elieser, Dumnezeu a strigat din înalt că i-a rezervat viața veșnică.

Cum am văzut deja că ne-evreul nu va găsi viața veșnică nici dacă se convertește, morala e următoarea: mulțumește-te să fii evreu și totul îți se va ierta.

Se mai povestește că Akiba, numit în sinagogă al doilea Moise, vânzând într-o zi o femeie cocotată într-un palmier se duse rapid spre copac și se urcă și el.

Or această femeie era Satan deghizat în femeie, iar Satan spuse: Nu aș da doi bănuți pe viața ta dacă nu ar fi scris în Cer că trebuie să fii prudent cu Akiba și cei de legea sa. Aceași poveste relată de rabini Meir și Tarpon: Satan și-a pierdut drepturile asupra lor, căci Cerul îi apăra în orice moment și față de orice lege.

Trebuie să adăugăm și că orice act al rabinilor este luat ca o interpretare a legii, ceea ce dă o mare aplicabilitate numeroaselor exemple pe care au avut grijă să le dea.

Nu putem reda aici toate mizeriile, viciile de gândire și infamiile pe care le conține Talmudul, dar cititorul își va fi făcut deja o idee din cele relatate.

Acum, ce putem spune despre evreică atunci când își vede bărbatul având relații sexuale cu o altă femeie, sub același acoperiș cu ea?

După Talmud, ea nu are nici un drept să se plângă.

Când Jochanan a declarat imorale unele lucruri de natură prea respingătoare, s-a strigat contra lui: Nu, legea nu e așa, înțelepții au spus: bărbatul are dreptul să facă orice dorește cu femeia sa. Aceasta e ca o bucată de carne adusă de la măcelar: o poate mânca friptă, fiartă sau prăjită. Un exemplu vine în sprijinul acestei afirmații: o femeie s-a plâns rabinului că soțul său o sodomiza. Ea a primit răspunsul următor: fiica mea, îi spuse judecătorul, nu pot să fac nimic pentru tine căci legea (talmudică, evident) te-a dat ca pe o hrană soțului tău.

Poate se crede că aceste precepte rușinoase sunt caracteristice vechiului Talmud, dar le găsim imediat în cel nou. Este de ajuns să deschidem edițiile Amsterdam (1644), Sulzbach (1765), Varșovia (1864).

În altă parte, preceptul este innoit, însoțit de un comentariu infam, bazat pe o interpretare mincinoasă a unui text biblic. Se spune că un evreu își poate sodomiza femeia ori de câte ori vrea, în timp ce un ne-evreu nu poate face acest lucru decât cu femeia unui alt ne-evreu.

De altfel, rugăciunile publice din sinagogă cer, după Talmud, prezența a zece bărbați. Nouă bărbați și un milion de femei nu constituie un ansamblu complet, căci femeia nu e nimic.

Din momentul în care femeia evreică este dată sodomiei prin lege, ca nu are dreptul să se plângă dacă soțul ei se culcă cu o ne-evreică. Mai ales că acesta nu comite adulter, dezonorând o evreică.

Nu se găsesc aici destule motive pentru interdicția dată de Biserică tinerelor fete să intre în casa unui evreu? Și mai trebuie să ne mirăm de numărul ridicat de fete creștine dezonorate de evrei dornici de distracție?

Rabbi Kroner se felicita pentru faptul că Iuda oferă statisticii mai puține nașteri ilegitime decât alte popoare. Să vedem prețul acestei realizări: pe de o parte Talmudul îi permite evreului să se culce cu cine vrea; pe de altă parte, sodomia îi este permisă pentru ai păstra evreiceii dreptul la posteritate.

La aceste practici ale iudaismului, să adăugăm repulsia pe care evreica o inspiră în general bărbaților din rasa noastră și vom afla de ce sunt atât de puține nașteri ilegite la evrei.

Căci evreul o poate apăra pe evreica de care abuzează de o maternitate neprevăzută, iar dacă dezonorează o creștină, copiii născuți nu vor fi înregistrați niciodată ca evrei.

Cunoaștem mulți evrei care pot confirma aceste cuvinte.

În concluzie, moralitatea femeilor din rasa noastră nu este cu nimic mai prejos față de cea a evreicelor. Supuse unui viciu contra naturii de Talmud, adică de o autoritate sacră, căci după Rabbi Kroner, Talmudul este continuatorul și păstrătorul Bibliei, ele nu au nici un drept să se creadă deasupra femeilor noastre.

Marile orașe îi permit evreiceii să se arate așa cum este. Ele furnizează o mare parte din prostituția de azi. Chiar un ziar israelit se arată sincer îngrijorat:

„De un sfert de secol toți moralistii noștri se întrebă: de ce vede printre femeile ușoare mai multe evreice decât creștine? Întrebarea e din păcate, justificată, căci la Paris, la Londra, la Berlin, la Viena și la Varșovia, în piețele publice și chiar în bordeluri, întâlnim mai multe evreice decât femei creștine, ținând cont de proporția care există între cele două populații. Este dureros să constatăm așa un fapt trist, dar adevărat.“

Dar nu există durere de care să nu ne consolăm într-un fel: „O mare actriță evreică a murit de curând... Domnișoara Judith Fereyra era dintre cele mai frumoase... În mormântarea ei a fost de rit mozaic, așa cum sufletul său nu a încetat să fie; chiar dacă a cedat, ca atâtea altele, tentațiilor și încurcăturilor inerente carierei teatrale, ea a păstrat intacte valorile căminului...“¹

Prin urmare, orice se iartă atâta vreme cât rămâi ferm atașat valorilor și națiunii evreiești.

1. „Arhivele israelite“, 1868, 1 iunie.

VIII

Despre jurământ

Jurământul nu-i obligă pe evrei față de creștini. – Teoria sperjurului și a restricției mentale. – Ipocrizia cazuisticii rabinilor. – Moduri de a studia obligația jurământului.

Evreii s-au plâns de multe ori că jurământul lor era acceptat cu rezerve atunci când depuneau mărturie contra creștinilor.

Un anumit număr de savanți creștini au preferat o aplicare mai puțin riguroasă. Am dori să-i urmăim, dar, din păcate, convingerile noastre sunt diferite de ale lor.

Înainte de a recurge la probele pozitive care nu sunt prea numeroase și prea convingătoare, putem sesiza întrebarea a priori.

Este evident că un jurământ sincer și demn de crezare nu-și are locul în rabinism. Ce înseamnă jurământul făcut unui animal? Este un nonsens, căci jurământul e ultimul mod folosit pentru a încheia o contestație *între oameni*. Dacă-i ceri unui evreu să depună jurământ pentru sau contra unui creștin, îl obligi la o prostie pe care nu ar face-o niciodată de bunăvoie. Îl constrângi să pronunțe cuvinte pe care el are dreptul să le considere fraze goale de sens, care nu reprezintă nimic pentru conștiința sa.

Pe de altă parte, din momentul în care Talmudul spune că bunurile și sângele creștinilor sunt proprietatea evreului, cum poate intra un evreu în conflict cu un creștin asupra proprietății? În virtutea Talmudului, el poate lua orice dorește. Cum aș putea eu să jur că banii *mei* sunt ai *voștri*, atunci când știu clar că nu este așa?

Dacă cineva m-ar obliga să fac așa ceva, aș prefera să mor decât să fiu necinstit. Dar dacă din slăbiciune, aș jura, aș gândi tot timpul că de fapt sunt banii mei și aș face orice pentru a mi-i recupera, *quia res clamat domino*.

Pe de altă parte, găsim în Talmud un mare număr de exemple asupra subiectului, morală în acțiune pentru talmudist.

Rabbi Jochanan i-a jurat unei femei de rang înalt că va păstra un secret formulându-și jurământul după cum urmează: „În prezența lui Dumnezeu al lui Israel, nu voi dezvălui nimic din ceea ce această femeie con-

sideră...“ Dar el se gândea că, firește, nu va spune nimic în fața lui Dumnezeu, ci în fața poporului lui Dumnezeu.

Rabinii spun că orice jurământ forțat poate fi înlăturat astfel.

În consecință, dacă autoritățile creștine, dacă guvernele și magistrații noștri cer jurământul unui evreu, ei trebuie să fie conștienți că în ochii lui acesta nu reprezintă nimic, iar el se consideră liber de obligația de a spune adevărul.

„Dacă un rege, spune Talmudul, dă ordinul să juri că un evreu a necinsit o ne-evreică pentru a-l condamna, jurământul este forțat și trebuie înlăturat mental.“

Un alt rabin spune că:

„Dacă un prinț îl obligă pe un evreu să jure că nu va părăsi țara, evreul trebuie să-și zică în sinea sa: astăzi! (adică, jur să nu plec astăzi). Dar dacă prințul îl obligă să jure că nu va părăsi *niciodată* țara, evreul trebuie să gândească: în afară de situația în care...“

„Dar aceste învățături se aplică atunci când jurământul poate fi încălcat fără ca celălalt să-și dea seama.“

„Dacă își dă seama, atunci e interzis, căci s-ar profana numele Domnului.“

„De aceea Sedecias a plătit pentru jurământul făcut lui Nabucodonosor, cu toate că era un jurământ impus.“

Se întâmplă ca evreii să facă caz de fidelitatea față de „jurământul soldatului“: este evident că dacă nu l-ar ține, conducătorii de oaste și-ar da seama imediat.

Aceasta e încă o aplicare a teoriei rabinilor: păcatul este iertat dacă rămâne secret. Trebuie doar să-ți iei toate precauțiile pentru a nu fi descoperit, pentru ca iudaismul, religia și națiunea să nu fie compromise, sau, cum spun ei ca buni apostoli: „pentru ca numele Domnului să nu fie profanat“.

„Nu este o profanare dacă evreul minte un moștenitor ne-evreu: acest lucru mi-a fost dat de tatăl tău înainte de moartea sa. În acest caz, evreul e sigur pe el, căci martorul e mort.“

Un evreu trebuie mai degrabă să mintă decât să compromită un altul.

„Un evreu cunoaște un fapt favorabil ne-evreului și defavorabil evreului. Dacă spune adevărul în tribunal, el este pedepsit cu excomunicarea.“

Conform acestor principii tradiționale, un rabin modern, care se îngrijea de conștiința unui evreu vienez, Chatam Sepher, tatăl rabinului

Cracoviei, Schreiber, i-a permis acestuia să facă jurământ strâmb: după câte știa el, femeia sa cumpăraseră arme furate. Rabinul l-a autorizat să jure că el nu cumpăraseră niciodată arme furate gândind că, deși pentru el, femeia sa fusese cea care le cumpăraseră.

Este de altfel o învățătură de bază: „trebuie să juri că în cărțile noastre nu se află nimic contra creștinilor, altfel aceștia s-ar supăra, dacă ar ști adevărul.“

Toate acestea nu le sunt de ajuns savanților noștri. Ei pun acum pe evrei să depună jurământul sinagogii, însoțit de aprige blesteme, crezând că asta îi va feri de sperjur. Obiectiv vorbind, s-ar putea să meargă.

Dar, pentru a fi coerent cu mine însumi, sunt obligat să-mi spun:

Dacă privesc învățăturile rabinice drept cu adevărat divine, trebuie, pentru a fi logic și a-mi asculta conștiința, să neg jurământul ce-mi este impus.

Cine mă poate determina să jur că locuința mea nu este a mea?

Ar însemna să-i adresez o insultă lui Dumnezeu, iar în calitatea mea de rabin am dreptul să recurg la restricțiile mentale instaurate de Akiba, *al doilea Moise*, voi jura cu glas tare, dar voi avea grijă să gândesc exact contrariul.

Dacă e vorba de viața mea, de exemplu sunt acuzat că am ucis un creștin, atunci pot, ca talmudist, să jur că nu am ucis nici un om, căci numai un animal a fost omorât.

Orice om lipsit de prejudecăți trebuie să fie de acord cu logica de fier a acestor raționamente.

Acestea, împreună cu faptele relatate, sunt suficiente pentru a lumina chestiunea. Nu vom reveni acum decât asupra unor elemente particulare.

În ziua Marii Iertări, israeliții au obiceiul să spună o rugăciune care nu are nimic în comun cu uitarea generală a greșelilor de care am vorbit.

„Fie ca toate promisiunile, spune rugăciunea, și toate obligațiile, ca toate pedepsele și toate jurămintele care au fost făcute, consimțite și jurate din această zi a Iertării până în aceeași zi a anului viitor să fie șterse, anulate, făcute fără valoare și nule. Promisiunile noastre să nu fie promisiuni și jurămintele să nu fie jurămintele.“

Acest act se îndeplinește cu mare solemnitate, în seara sărbătorii. Oficiantul asistat de doi mari rabini pronunță rugăciunea, după ce toți trei au început printr-o invocație solemnă a numelui Domnului.

Pe de altă parte, orice israelit se poate elibera de jurămintele inco-mode ducându-se oricând la rabin.

Este adevărat că mulți autori evrei remarcă faptul că această eliberare nu e folosită decât atunci când au fost făcute jurăminte grăbite, fără gândire și când e vorba de chestiuni personale care nu-l privesc pe aproapele.

Nu cerem altceva decât să-i credem, dar marea solemnitate care însoțește sărbătoarea Marii Iertări ne îndreptățește să ne îndoim de acest lucru.

Este cu atât mai legitimă îndoiala noastră cu cât un mare număr de evrei convertiți iau această scuză ca pe o nimica toată.

Or din faptul că acești oameni sunt convertiți nu rezultă că ei sunt nedemni de încredere. Din contră, trebuie să privim ca pe o îndatorire față de societate publicarea acestor principii care sunt considerate dăunătoare societății.

Johann Schmidt, care face parte dintre convertiți, amintește că rabinii consideră că ei au dreptul să-l dezlege până și pe Dumnezeu de jurăminte.

Brenz, cât și alții și, în fine, Drach, om merituos și cultivat, deși încearcă să fie mai indulgent este de acord cu acest subiect, iar aceste mărturii – chiar dacă par inutile – confirmă ceea ce a fost stabilit cu privire la jurământul evreiesc.

IX Creștinii

Cuvintele *păgâni*, *idolatri*, *străini* etc. desemnează mai ales creștinii. – Ipocrizia lui Rabbi Zevi în această privință. – Dovezi multiple ale adevăratului sens și ale importanței acestor denumiri.

Evreii au recurs fără încetare la un subterfugiu îndemânat care constă în a susține că nu creștinii sunt cei vizați atunci când se vorbește de *gomi*, *akum*, *eretici*, *idolatri* etc. și, deci, că toate regulile de comportament față de aceștia nu se aplică creștinilor.

Este adevărat că se poate dispune după dorință de bunurile, de femeile și de viețile ereticilor, ale idolatriilor și străinilor, dar creștinii sunt excluși, ei nu au ce căuta printre proscrisii de mai sus.

Astfel, „Arhivele israelite“ se indignază față de creștinii care aplică creștinilor ceea ce *evident* nu se poate aplica decât idolatriilor.

Tocmai am afirmat că evreul poate jura că în cărțile sale sfinte nu există nimic împotriva noastră, de teamă că s-ar putea enerva creștinii. Știm de asemenea că lui îi este permis să mintă *pentru a avea pacea*. Ne vom convinge în cele ce urmează că aceste învățături sunt fidel păstrate și înțelese, atât de bunii apostoli ai reformismului cât și de fanaticii talmudiști.

Din moment ce doctrinele evreiești îl prezintă pe Isus nu ca pe un Dumnezeu ci ca pe o creatură, un om obișnuit, creștinii nu pot fi decât idolatri în ochii evreilor.

Căci idolatria constă exact în a da onoruri divine unei creaturi. Idolatria se manifestă sub diverse forme, mai mult sau mai puțin pure: ritualurile vechilor persi sunt poate mai puțin odioase decât cele ale creștinilor de azi sau ale popoarelor din Canaan. Din acest punct de vedere, o idolatrie poate fi mai morală decât alta. Totuși, atunci când o religie acordă onoruri divine unei creaturi, ea nu poate fi privită altfel decât ca o idolatrie și ca o formă de păgânism.

Reflectând asupra acestor principii înțelegem că nici o excepție nu se poate admite pentru creștini când în cărțile evreiești se vorbește de *gomi*, adică de păgâni. Se știe de altfel că artificul care constă în a da creștinilor nume de popoare dispărute este în întregime fidel spiritului textelor iudaice.

Astfel, bătrânul rabin Zevi povestește că a încercat la început să-i lămurească pe creștini că nu e adevărat că au fost tratați întotdeauna de goimi. Această încercare nereușind, a dorit să-i facă să creadă că goimii nu este o insultă. Nici această viclenie nu a avut mai mult succes decât prima, căci niște buni evrei i-au făcut goimi pe creștini, iar aceștia nu au rămas cu o părere prea bună despre modul și contextul în care au fost tratați așa.

Este un fapt demn de remarcat că ultima ediție a Talmudului de la Varșovia (în 1863) evită cu grijă să folosească acest cuvânt, înlocuindu-l cu altceva.

Akum este un mod deghizat de a desemna nu numai popoarele de ne-evrei în general, ci creștini în particular, căci este spus:

„Când un evreu se roagă și întâlnește un *Akum* care are o cruce, iar evreul este în locul de rugăciune unde se apleacă, el nu se va apleca. În orice caz, mental, va dirija această intenție către Dumnezeu.“

Un *Akum* care ține o cruce este, evident, creștin.

Vulturul sinagogii Maimonide, declară cu o sinceritate care nu lasă loc nici unui dubiu că nu există diferențe între un creștin și un idolatru.

„Și să se știe că aceste popoare de nazariteni care urmează pe Isus în rățăcirile lui, chiar dacă doctrinele lor sunt diferite, *intră în categoria idolatrilor și trebuie tratate în consecință.*“

„Evreii care acceptă botezul cu sinceritate (căci altfel am văzut că este permis) se amestecă cu goimii, iar despre ei nu trebuie să mai spunem: «fie ca fratele tău să trăiască alături de tine» ci «legea este să te împing în prăpastie».“

La fel, cuvântul *Min*, *Minim* (eretici):

„Ben Damma a fost mușcat într-o zi de un șarpe și un creștin a vrut să-l vindece, dar Rabbi Ismael nu a permis acest lucru, căci e interzis să primești îngrijirile unui *cretic*“.

Iată de ce Rabbi Akiba, auzindu-l pe un creștin făcând o observație excelentă, a simțit o vie satisfacție pe care și-a reprimit-o instantaneu. Satisfacția nu era decât o apropiere de erezie.

Creștinii mai sunt numiți și *străini*, iar francezii pe care îi jefuiau erau numiți străini de către evrei deși erau, evident, creștini.

Dacă Talmudul recunoaște pentru creștini distincția despre care vorbeam cu privire la persi și la canaaniți, distincție care se regăsește într-un text din secolul al XII-lea, nu este mai puțin adevărat că toți aceștia sunt în ochii evreilor adevărați *Akum*, păgâni și idolatri.

Talmudul mai adaugă că „printre zilele de sărbătoare ale idolatrilor se numără prima zi a săptămânii, ziua Nazariteanului“, adică duminica creștinilor.

Când Nazariteanul este numit de Talmud „fiul tâmplarului“, această poreclă se potrivește cu cea pe care a primit-o încă din timpul vieții de la evrei (*Evanghelia după Matei*. 13, 55).

Când numele său este trunchiat în Talmud așa încât formează un cuvânt care înseamnă „fie ca numele și amintirea sa să dispară“, acest fapt este o consecință a învățaturii talmudice deja expuse, după care orice evreu trebuie să nege și să submineze ereticul care a abandonat iudaismul.

Numele și amintirea lui Christos nu vor putea fi eliminate însă decât atunci când toți creștinii vor fi exterminați.

Când Talmudul îl numește pe Isus un idol, e logic când creștinii sunt considerați idolatri, căci ei îl slujesc pe Isus cu cea mai mare fericire.

Când a fost făcut nebun, această insultă e o urmare a tratamentului la care l-au supus Israel și contemporanii săi declarând că e un vrăjitor care a făcut un pact cu diavolul.

Când e tratat de impur și de om fără Dumnezeu, se înțelege că adoratorii unuia ca El sunt la fel de impuri.

Între altele, scrie că pe impur trebuie să-l faci să moară de propria sa mână și e clar că acești goimi, impuri, idolatri, sunt în mare parte creștinii.

Raschi e mai direct, nesfiindu-se să spună lucrurilor pe nume:

„Trebuie să-l strângi de gât pe cel mai bun dintre creștini“.

Pentru a face să intre ca lumea în mintea evreilor că despre creștini e vorba, Talmudul mai spune o dată: „un goim care studiază legea merită moartea“.

De fapt, studiul legii nu îi este permis unui goim decât dacă devine evreu prin circumcizie și, pe de altă parte, toată lumea știe că la început creștinii au studiat legea lui Moise.

Câțiva rabini obiectează că după Talmud, un ne-evreu care studiază legea este egal unui mare preot, dar același Talmud explică faptul că este vorba de cele șapte porunci ale lui Noe: pe de altă parte trebuie să ne reamintim întotdeauna că toate contradicțiile Talmudului au ca scop posibilitatea ca evreul talmudic să facă orice dorește în viața de zi cu zi.

Talmudul mai spune:

„Creștinii sunt idolatri, totuși se poate face comerț cu ei în prima zi a săptămânii, care este ziua lor de sărbătoare“.

Câteva pagini mai departe sunt menționate ritualurile creștine, preoții, lumânările și împărțășania ca toate făcând parte din idolatrie.

În continuare apare întrebarea dacă evreul poate închiria case păgânilor printre care trăiește iar răspunsul e următorul:

„Da, pentru că ei nu-și aduc idolii în casă unde să se afle în permanență, ci numai atunci când moare unul dintre ei“.

„Toate popoarele, se adaugă în mod expres, fără nici o excepție, sunt idolatre.“

Rabinii din epocile următoare nu au o părere diferită.

Raschi spune: „Un nazaritean este cel care adoptă învățăturile eronate ale *acelui om* care le spune alor săi să țină prima zi a săptămânii“.

Iar vulturul Maimonide scrie, după cum am văzut deja:

„Creștinii care urmează aiurelele lui Isus sunt cu toții idolatri în ciuda diferențelor de doctrină, iar după învățăturile exprese ale Talmudului trebuie să-i tratăm ca pe idolatri.“

Vulturul exprimă cinstit, fără ocolișuri, ceea ce Talmudul a predat deja. El mai scrie în altă parte:

„Creștinii sunt idolatri; prima zi a săptămânii e pentru ei o zi sfântă.“

Celebrul Kimchi știe chiar de ce creștinii din Germania, în particular, aparțin celei mai periculoase specii de păgâni, canaaniiților:

„Locuitorii Germaniei, spune el, sunt canaaneni căci atunci când aceștia au fugit din fața lui Joshua s-au refugiat în Allemania, numită azi Germania.“

În altă parte mai scrie: „creștinii sunt idolatri pentru că se prosternază în fața crucii“.

Talmudul îl numește pe Isus Christos „evreu apostat“, iar vulturul scrie:

„Este scris să fie uciși trădătorii lui Israel și ereticii precum Isus din Nazaret și adepții săi, și să fie aruncați în hăul uitării“.

Doctrina lui Isus este o erezie, iar Iacob, învățăcelul său, este un eretic, mai spune noul Talmud; și în alte pasaje, evangheliile sunt numite cărțile ereticilor.

Creștinii, spune Abarbanel, sunt eretici, deoarece cred că divinitatea e alcătuită din carne și sânge.

Este eretic, spune vulturul, oricine pretinde că Dumnezeu are un corp.

Bătrânul Nizzachon scrie (p. 47) despre un verset (17.8):

„Ereticii spun că aici este vorba despre această *Charja* (gunoi) Maria, care ar fi rămas fecioară dându-i viață lui Isus: fie ca spiritul lor să crape!“

Aceeași carte vorbește astfel (p. 70) despre un verset din Ieremia (31.31):

„Ereticii spun că aceste cuvinte sunt o prezicere a profetului care se referă la Isus, care le-a dat neînsemnatul botez în locul circumciziei și a instaurat sărbătorirea primei zile a săptămânii în locul Sabatului“.

În consecință, atunci când o carte de drept evreiesc, care respectă toate învățăturile rabinice, declară că „dacă evreul are puterea să o facă, el trebuie să-i ucidă în public pe eretici, dacă nu, să-și găsească un pretext oarecare“;

Atunci când Talmudul conferă «dreptul de a-i extermina cu mâna înarmată»;

Atunci când vorbește de vicile cele mai abominabile, precum mурdăria, pederastia, bestialitatea.

Toate acestea nu se referă doar la popoarele idolatre dispărute de mii de ani, ci la toate popoarele ne-evreiești și în special la creștinii“.

X Excomunicarea

Cauzele excomunicării. – Două niveluri. – Formula mării excomunicării.

Cunoaștem legea evreului talmudist.

Întrucât orice societate, și mai ales orice societate religioasă, trebuie, în interesul propriei sale existențe, să elimine membrii refractari care refuză să se supună legii și iudaismul conservator al Talmudului și rabinilor are formula sa de excomunicare.

Cu deosebire în zilele noastre, când evreii și liberalii nu încetează să vorbească de excomunicarea Bisericii catolice, este foarte interesant să cunoaștem trăsăturile esențiale ale excomunicării ecleziastice imaginată de înțelepții iudaismului.

Printre cauzele care atrag excomunicarea, merită să menționăm câteva:

Este excomunicat oricine își arată disprețul față de un rabin, chiar și după moartea acestuia.

Este excomunicat oricine își arată disprețul față de cuvântul unui rabin sau al legii.

Este excomunicat oricine îi face pe alții să nu respecte legea.

Este excomunicat oricine își vinde pământul unui cumpărător ne-evreu.

Este excomunicat oricine depune jurământ împotriva coreligionarului său evreu în fața unui tribunal ne-evreiesc etc.

Dar excomunicarea are trei niveluri: cel de-al treilea este de mult învechit, așa încât va fi de ajuns să le descriem pe primele două, numite *Niddui* și *Cherem*.

Nivelul inferior *Niddui* are ca efect izolarea excomunicatului de restul comunității: el trebuie să trăiască separat de coreligionarii săi, încât nimeni nu se poate apropia de el la o distanță mai mică de patru stânjeni în afară de soția și copiii săi, iar pe toată durata pedepsei nu are voie nici să se radă, nici să se spele.

După cum am văzut, zece oameni constituie o comunitate sfântă; dacă nu sunt prezenți decât nouă, excomunicatul nu poate fi al zeccelea;

dacă intră în adunarea sfântă de zece oameni, el trebuie să stea așezat la o distanță de patru stânjeni.

Dacă moare înaintea expirării pedepsei, judecătorul depune o piatră pe sicriul său, pentru a marca faptul că defunctul merita să fie lapidat deoarece a murit fără să execute pedeapsa. Fiind exclus din comunitate, la moartea sa nu se poartă doliu și corpul său nu e însoțit de alai, nici chiar de rudele de sânge.

Acest fel de excomunicare poate fi pronunțat și de un simplu individ și, în funcție de împrejurări, poate fi mai riguroasă. Durata sa poate fi de treizeci de zile, dar, dacă vinovatul nu se căiește, ea este prelungită până la șaiszeci, la nevoie chiar până la nouăzeci de zile.

Dacă nu se obține convertirea dorită, se recurge la excomunicarea majoră, care se numește *Cherem*. În timp ce *Niddui* îl lasă pe excomunicat să trăiască împreună cu coreligionarii săi la distanță de patru stânjeni, *Cherem*-ul îi interzice accesul în comunitate.

Excomunicatul nu poate nici să se instruiască împreună cu ceilalți, nici să-i învețe; nu poate să mănânce sau să bea împreună cu altcineva; nimeni nu are dreptul de a-i face vreun serviciu sau de a accepta vreunul din partea lui; este voie doar să i se vândă alimente ca să nu moară de foame.

Cherem-ul trebuie să fie pronunțat de cel puțin zece persoane, într-o ceremonie solemnă.

Se aprind lumânări, sună trompetele și se rostesc cele mai teribile blesteme la adresa păcătosului. La sfârșit se sting toate lumânările pentru a anunța astfel că vinovatului îi este de acum interzisă lumea celestă.

Formula *Cherem*-ului este concepută în acești termeni:

„Prin judecata Domnului Dumnezeu, fie ca N..., fiul lui N..., să fie excomunicat în cele două tribunale, în tribunalul suprem și în cel inferior; fie ca el să sufere excomunicarea sfinților și a serafimilor și a micilor și marilor comunități.

Fie ca toate plăgile, toate bolile grave și îngrozitoare să se abată asupra lui.

Fie ca sălașul lui să devină un cuib de balauri!

Fie ca steaua lui să dispară printre nori, să se ridice împotriva lui, să-i fie funestă;

Fie ca trupul său să fie aruncat șerpilor și fiarelor sălbatice;

Fie ca dușmanii lui să se bucure;

Fie ca aurul și argintul său să ajungă la alții și ca fiii săi să cadă în mâna dușmanilor lui;

și acești barbari ticăloși și-au făcut un merit în ochii rușilor prin torturile pe care le-au comis – aceste crime oribile trebuie denunțate în veacul de față și în cele ce vor urma.¹⁴

Astfel vorbește un general francez martor al evenimentelor pe care le descrie, și trebuie să recunoaștem că mărturia sa contrazice cumva afirmațiile lui Bail și Crémieux privitoare la filantropia umană și pură a iudaismului.

Aceste asasinat odioase nu sunt singurele pe care le are de reproșat veacul nostru evreilor și ele ne aduc la problema uciderii la evrei, pe care nu putem decât să o trecem în revistă aici. O carte care a devenit brusc foarte rară² și a cărei dispariție rămâne un mister enumeră multe fapte extrem de precise, recente și care nu oferă o impresie mai bună asupra filantropiei iudaice.

Cel mai remarcabil și mai cunoscut este asasinatul comis asupra părintelui Thomas din ordinul Capucinilor, care a fost ucis în 1840 la Damasc. Într-un discurs deja citat, rabinul Fabius din Lyon a avut ideea ciudată de a pune această crimă pe seama iezuiților³; dar să vedem în câteva cuvinte cum s-a desfășurat această afacere celebră.

Părintele Thomas, povestește Laurent, era și medic. Pe 5 februarie 1840 a fost văzut îndreptându-se spre cartierul evreiesc împreună cu servitorul său; pe 6 trebuia să cineze cu medicul cașer. Nu s-a mai întors, iar mânăstirea sa l-a căutat fără nici un rezultat.

Consulul francez a preluat cazul și a reușit să afle că bărbierul din cartierul evreiesc fusese chemat la negustorul evreu Harari în mijlocul nopții. S-a aflat apoi că îl găsisse pe părintele Thomas legat și întins pe pământ

și că primise ordin să-lucidă; la început a refuzat, dar intimidat de amenințări, a contribuit la crimă.

Harari a dat prima lovitură și un altul a dat-o pe cea de-a doua, aducătoare de moarte. Carnea cadavrului a fost scoasă de pe oase, care au fost zdrobite și aruncate într-o cloacă unde au fost regăsite împreună cu o bucată de maxilar cu barba, o parte din pielea capului care purta încă marca tunsorii călugărești și gluga bine cunoscută de toată lumea la Damasc.

Au avut grijă să-lucidă și pe servitor, care începuse să-și caute stăpânul chiar din seara crimei, crezând că astfel se debarasaseră de un acuzator.

Printre acuzați, șapte negustori evrei au mărturisit crima și au declarat că, cu câteva zile în urmă, Marele Rabin îi anunțase că trebuia să-și procure sânge creștin pentru Paștele viitor.

Este important să remarcăm că acuzații au fost separați în celule și interogați unul câte unul, iar mărturiile lor au coincis până în cele mai mici detalii.

Israelii din întreaga Europă s-au mobilizat pentru a împiedica execuția și a obține achitarea vinovaților. S-au plâns amar că în ziua de azi se mai poate susține că există un cult care să pretindă folosirea sângelui omenesc.

Dar, dacă îi considerau nevinovați pe frații lor din Damasc, de ce n-au adus și dovada nevinovăției acestora?

De ce le-au oferit cadouri și sume de bani tuturor membrilor consulatelor francez și austriac?

Oare atunci când ai adevărul de partea ta este nevoie să corupi judecătorii?

Evreii au oferit 200 000 de piaștri cancelariei franceze și 500 000 unui avocat. Atunci când totul s-a dovedit inutil, Crémieux a pornit spre Orient însoțit de o suită numeroasă și cu sprijinul Angliei, a obținut următoarea declarație de la Mehmet-Ali: „La insistențele lui Crémieux, delegat al tuturor membrilor europeni ai cultului mozaic, am recunoscut că aceștia doresc eliberarea prizonierilor; și cum nu ar fi convenabil să refuzăm îndeplinirea dorințelor unor minorități atât de numeroase (din Europa, fără îndoială), ordonăm ca prizonierii să fie puși în libertate“.

Acest decret nu menționa în nici un fel nevinovăția acuzaților, bazându-se doar pe voința suveranului, fondată pe cererea exprimată de nu-

1. *Histoire de Napoléon et de la grande Armée en 1812*, cartea XII, cap. III.
2. Achille Laurent, *Affaires de Syrie*, Paris, 1846, 2 vol. Cel de-al doilea volum conține documente referitoare la asasinarea părintelui Thomas și a lui Ibrahim-Amarah, precum și cazul lui Akhmed-Arbach și cel al turcului Hasan și multe alte documente interesante.
3. De fapt această stratagemă a rabinului nu are nimic original. Cu multă subtilitate, evreii l-au făcut întotdeauna pe iezuiți tapi ispășitori pentru propriile lor fapte. Se vorbește încă de o subtilitate iezuită, de o cazuistică iezuită etc., de parcă ar mai fi și alți moralști vicleni, cazuiști șmecheri și schingiutori de texte decât talmudiștii și rabinii. Pentru a fi de partea adevărului și a dreptății, trebuie spus *iudaic* și nu *iezuit*. Am văzut numeroase dovezi în această carte, iar acest procedeu ne amintește în mod clar de vechea șarlatanie a lui Iosif, care a avut ideea de a-și ascunde cupa în traista lui Benjamin.

meroasa populație evreiască din Europa, cerere care nu are ca obiect o justificare a arestațiilor, ci doar punerea lor în libertate.

Oare de ce nu a insistat Crémieux pentru a obține o revizuire a procesului care să arate lumii întregi nevinovăția fraților săi? Întregul Orient este convins de vina evreilor, dar influența și aurul evreilor au putere mai mare.

Trebuie să remarcăm că presa evreiască nu a luat în discuție cartea lui Laurent: era mai prudent s-o facă să dispară în liniște, ceea ce a proape le-a reușit.

S-a scris mult despre folosirea rituală a sângelui creștin în timpurile străvechi: dovezile istorice au rămas în număr atât de mare, încât doar ignoranții mai pot avea îndoieli. Palikowski, Eisenmenger și Analele Bisericii furnizează exemple luate din toate secolele. Deseori, evreii reușesc să scape de condamnare în fața judecătorilor, dar ce poate să însemne aceasta, când se știe cât cântăresc corupția și venalitatea? Nu s-au văzut toate acestea în procesul părintelui Thomas?

Un proces judecat în 1831 la Sankt-Petersburg a dat naștere următoarelor fapte. Era vorba de uciderea copilului unui soldat:

1. Doi judecători recunosc asasinatul comis de evrei din superstiție, așa cum s-a demonstrat;

2. Un judecător declară că evreii trebuie condamnați pentru crimă, dar solicită o îndulcire a pedepsei, deoarece aceștia au comis fapta *fiind convinși că îl slujesc pe Dumnezeu*;

3. Un alt judecător îi declară pe acuzați vinovați fără nici un dubiu, dar solicită și el o îndulcire a pedepsei;

4. Un al cincilea, după examinarea împrejurărilor în care s-a comis fapta, este convins că printre evrei există rățăciți care, chiar și în ziua de azi, comit crime de felul acesta, dar estimează că nu sunt destule dovezile în cazul în speță;

5. Procurorul general se raliază părerii primilor doi.¹

Or, Stobbe ne anunță că asasinii au fost puși în libertate.

Desigur, este o crimă să se arunce bănuiala asupra cuiva fără a avea dovezi convingătoare, dar trebuie să atenționăm că o dovadă nu-și ex-trage temeinicia dintr-o sentință de tribunal.

S-au văzut atâtea crime pe care istoria le-a lămurit, dar tribunalele timpului le-au lăsat nepedepsite.

1. Anklagen der Juden in Russland, aus den Criminalacten; Leipzig, Engelmann, 1864.

Oricine cântărește aceste considerații și știe cu câtă energie au stigmatizat oameni demni de încredere setea de sânge a rabinismului nu se poate gândi fără să se înfioare la „numărul considerabil de bărbați, femei și copii care dispăreau pentru totdeauna în orașele mari ale Europei, spre marea spaimă a cunoștințelor lor, fără să lase nici cea mai mică urmă“.

Să nu mai vorbim de celebra afacere Tisza-Elzlar, de aceea mai recentă de la Breslau și de un mare număr de fapte semnalate chiar în acest an în Ungaria², procesul de la Damasc, dezvăluirile lui Eisenmenger și mărturisirile multor evrei sincer convertiți atestă cu toatele în ce măsură evreul pios, cel zelos și cel mai adesea rabinul se dau în vânt după acest sânge creștin care le îndulcește regalul de Paște.

În consecință, cel mai bun sfat care poate fi dat este să nu ne izolăm în mijlocul evreilor, amintindu-ne de ceea ce am stabilit în capitolul *Despre viața ne-evreilor*.

De altfel, nimic nu este mai ciudat decât această glorie a oamenilor și a sinuciderii, atât de străină principiilor creștine, dar atât de dragă ziarelor, foiletoanelor și literaturii evreiești care este moștenitoarea modernizată, dar ușor de recunoscut a vechii literaturi talmudice.

II. În secolul nostru, cea mai mare parte a acuzațiilor se referă la proprietate.

Evreul Bai³ mărturisea în 1816 că, din 12 cazuri de furt sau fraudă judecate la Leipzig, 11 au evrei ca autori. Trebuie să remarcăm că Bai citează acest fapt ca un argument în favoarea emancipării evreilor, adăugând că în Franța, obținându-și libertatea, evreul a devenit om cinstit. Cerfberr observă, dimpotrivă, „că un simplu calcul statistic va arăta întregul adevăr...“

În urma tuturor calculelor, el găsește în închisorile franceze de două ori mai mulți evrei decât creștini, deoarece proporția ar fi pentru evrei de un condamnat la mia de locuitori evrei, în timp ce pentru creștini ar fi de *unu și jumătate* la mia de locuitori creștini.

Cerfberr mai notează și că „diferența dintre numărul condamnați-

1. Des Mousseaux, *Le Juif*, p. 186.

2. În special cazul tinerei Agnès Marcus care, înjunghiată și apoi violată de doi evrei care au lăsat-o aproape moartă, nu a obținut dreptatea nici după trei ani.

3. *Les Juifs au XIXe siècle*, p. 24, Paris, 1816.

lor creștini și evrei este încă și mai mare dacă luăm în considerare natura crimelor.

Condamnații israeliți nu sunt în nici un caz agricultori pe care o recoltă slabă îi aduce la mizerie, nici nefericiți muncitori obligați de criza economică, în lipsa unui loc de muncă, să se împrumute forțat de la brutarul din colț; nu sunt nici certăreți pedepsiți de lege pentru lovituri și răniri; dacă unii au comis atentate la pudoare violente, ei sunt puțin numeroși, nefiind atât de pătimiși; trebuie spus că nu sunt ucigași, pentru că e nevoie de un anume curaj pentru a-și risca pielea...¹

„Ceea ce caracterizează tipul lor de criminalitate sunt crimele de o perversitate mai profundă, deoarece sunt rezultatul unei reflecții, al unei premeditări. Aceste infracțiuni sunt escrocheria, falsul, camăta, captația, bancruta frauduloasă, contrabanda, fabricarea de bani falși, înșelăciunile la adresa angajaților, delapidarea, fraudă, în sfârșit furtul sub toate formele.“

În plus, trebuie luată în considerare măsura în care „prin natura și caracterul lor, prin reticentele mentale care le permit să depună jurământ fără să se creadă legați în vreun fel, sunt mai vicleni decât creștinii, motiv pentru care numărul evreilor care scapă de pedeapsă este mai mare decât al celor care se află după gratii și care nu sunt, în mod cert, cei mai vinovați“.

Același autor constată cum „camăta le-a furnizat evreilor proprietatea a jumătate din Alsacia. Aceasta este, spune el, plaga epocii noastre... Mica proprietate este devorată de acest șancru distrugător. Ne-ar trebui un volum pentru a enumera toate mijloacele rușinoase și perfide folosite de evrei pentru a-și însuși parcelele de teren care le trezesc pofta. Nu mai sunt evreii cei care se umplu de durere, ci țărani din satele noastre.

„...Evreul german este tipul și prototipul evreului: isteț, avid, rapace, fără lege sau credință, deși de o devoțiune fanatică... dar, dacă se roagă la Dumnezeu, nu o face decât pentru a-i cere bunăstare materială“²...

Asupra acestui tip de evreu și a atentatelor sale la proprietate s-a exprimat cu indignare Bismarck în Landstag-ul prusac, în 1847.

1. Autorul observă că ei comit puține infanticide, explicând aceasta prin sentimentul lor de familie. Nu împărtășim acest punct de vedere, deoarece în general infanticidele nu se comit în familii organizate. Am arătat în capitoul *Femeia* motive mai plauzibile și mai convingătoare.

2. Cerfberr, p. 38-39.

„Cunosc un ținut, spunea el, în care populația evreiască este numeroasă la sate, unde țărani nu au nimic în proprietate. De la pat până la vătrai, tot mobilierul le aparține evreilor. Animalele din grajd le aparțin evreilor, și evreii le vând cu ocaua țărănilor grâul pentru pâine, semințe și animale.“¹

În aceeași ședință, ministrul justiției prezenta rezultatele statisticilor și, după ce a stabilit că, păstrând proporțiile, rata criminalității evreilor era de aproape două ori superioară celor a creștinilor, a încheiat cu concluzia că mai toate crimele lor fuseseră comise împotriva proprietății din aviditate sau rapacitate.²

„Persoanele cele mai competente, scrie Meinhold, afirmă în unanimitate că Pomerania superioară, una dintre provinciile prusace cu solul cel mai bogat, este atât de plină de datorii din cauza opresiunii și a cametei evreilor. Ei nu se mulțumesc cu o dobândă de 10 sau 12 %; aș putea da exemple în care, în ciuda prezentării tuturor garanțiilor posibile, cereau o dobândă de 100% pentru a scoate pe cineva dintr-un ne-caz temporar.

Evreul este cel care face tot, negociază tot, procură tot: el oferă și pune în vânzare femeile de serviciu, servitorii, pământurile și chiar și fetele de măritat. În unele epoci și mai ales pe vremea comerțului cu lână puteau fi văzuți alergând în grupuri, împingând mici vagonete în care, după spusele propriilor lor coreligionari, turnau plumb pentru ai înșela pe țărani la cântar.

În orașul S., care nu are mai mult de 12 000 de locuitori, fiecare dintre numeroșii evrei care s-au stabilit acolo este bancher și practică un comerț foarte lucrativ de valori și bunuri publice cu țărani înstăriți.

În alt loc i-au supliniți atât de bine pe comercianții creștini, încât nu a mai rămas decât unul dintre aceștia, și încă nu e sigur că nu-l așteaptă și pe el falimentul.³“

„Dintre industriașii din Viena, spune Hermann Kuhn, evreii formează, conform statisticilor politice, cea mai mare parte a celor dați în judecată, deși depun mari eforturi pentru a se sustrage justiției. Datorită presei evreiești, care neagă toate principiile creștine, nu mai există nici bunăcredință, nici cinste în afaceri. Marele ziar evreiesc, „La Presse“, are ca

1. *Allgemeine preuss. Zeitung*, 20 iunie 1847.

2. *Id.*, 19 iunie 1847.

3. *Sidonia*, 3, 312. Leipzig, 1848.

deviză: Drepturi egale pentru toți. Dar a da drepturi egale unor oameni care neagă legile moralei creștine înseamnă a crea vampiri pentru cei pe care legea creștină îi oprește de la fraudă și furt.¹

Farmacistul care a delapidat de la armata prusacă în timpul războiului din 1866, furnizând produse falsificate, criminalul care vroia să-i lase pe răniți fără nici un ajutor, nu era altcineva decât un evreu german.

Trebuie înfățișat și conflictul dintre evrei și români despre care s-a vorbit atât și care este departe de a se fi liniștit.

Un francez, profesor la Universitate, Ernest Desjardins², a tratat subiectul într-o broșură remarcabilă, ajungând la următoarele rezultate:

Oricărei persoane imparțiale care va citi cu atenție această broșură i se va dovedi:

Că evreii nu s-au stabilit în România din vremea lui Titus, așa cum pretind, ci doar de un anumit număr de ani;

Că acum sunt mai mult de 400 000 – după ce au fost 25 000 în 1825, 55 000 în 1844, 400 000 în 1868, conform lui Crémieux însuși;

Că majoritatea sunt străini de această țară, atât prin naștere, cât și prin dorință, moravuri, spirit și limbă și că se încapățanează să rămână astfel;

Că exploatează cu înverșunare și prin toate mijloacele țara care le-a acordat ospitalitate;

Că se străduiesc să încalce toate legile care îi privesc și să se sustragă tuturor obligațiilor impuse cetățenilor;

Că sunt ignoranți, superstițioși, zgârciți, mincinoși, profitori, vicleni și înfiorător de murdari;

În sfârșit, că motivul religios nu are nici o legătură cu măsurile luate de guvern, nici cu ostilitatea pe care le-o arată populația.

Acesta este, în rezumat, rezultatul anchetei meticuloase întreprinse de dl. Desjardins.

De altfel, această anchetă este confirmată în totalitate de expunerea motivelor proiectului de lege prezentat parlamentului român:

„Invadarea României de către evrei a luat în ultimii ani proporții atât de mari, încât a înfricoșat populația românească: aceasta se vede copleșită de o rasă deosebită și ostilă, care a format, separat de națiunea română, o naționalitate străină și opusă intereselor acesteia.

Indiferența manifestată până acum în fața acestei cuceriri tăcute a terenului nostru economic și național a perturbat în mod profund economia statului nostru. Evreii constituie astăzi o populație flotantă de peste 500 000 de suflete, asupra cărora nici o influență locală sau socială din mediul în care trăiește nu exercită vreo putere. Și aceasta din cauză că rasa evreiască se deosebește de români prin origine, moravuri, limbă, tradiții, religie și morală.

În interesul societății românești s-a format un monopol monstruos care a distrus complet comerțul și mica industrie, așa încât evreii au devenit astăzi stăpânii absoluți ai activităților noastre comerciale.

În aceste condiții, munca populației nu mai are efectul de până acum.

Comerțul acaparat de către evrei deturneză beneficiile muncii de la cursul lor firesc, deoarece capitalurile produse de comerț, care odinioară ajungeau în mâinile românilor și reveneau prin mii de canale să alimenteze din nou sursele de producție, sunt acum înstrăinate și deturnate de la sfera de activitate națională. Concentrarea capitalurilor noastre în mâini străine a produs, pe lângă pericolul economic, un alt rău care atacă în profunzime ordinea morală a statului român.

Posesor de sume imense și înclinați în mod natural să-i exploateze pe cei de altă rasă, împinși de rapacitatea lor instinctivă, evreii s-au dat fără cea mai mică rezervă la camătă în așa măsură încât au jefuit și au adus la mizerie mii de familii respectabile. Camăta a devenit o plagă înfiorătoare care s-a extins pe tot corpul social și care seacă însăși sursa forțelor vitale ale națiunii.

Această monopolizare a capitalurilor este cauza naturală a crizei monetare care afectează țara de atâția ani.

Fără să mai aibă vreun obstacol în față, fără să mai simtă vreo opoziție, dominatorii creează depresuni și crize și reușesc să găsească, în ciuda mizeriei populației, tot felul de mijloace de extorcare pentru a-și satisface aviditatea de nepotolit, căci mizeria este productivă pentru cei care au cruzimea de a o exploata.

Progresele acestei clici evreiești au mers până la luarea monopolului băuturilor și alimentației publice încât, pe lângă prețurile mari orbitoare ale acestor produse în mod normal, această acaparare a produs noi efecte dezastruoase în vreme de sărăcie generală. Clasa muncitoare este cea mai amenințată de lăcomia monopolistilor care folosesc mii de falsuri și mii de amestecuri nocive pentru sănătatea publică.

„Istoria ne dovedește că iudaismul este caracterizat de exclusivismul cel mai sever cu puțință. Forțați de nevoie, evreii se supun formal auto-

1. Arch. 3. 1868, p. 411.

2. Vezi „Archives israélites“, 1868, 1 martie.

rității statelor ne-evreiești, dar nu vor consimți niciodată să devină o parte integrantă a acestora. Ei nu pot să-și scoată din minte ideea unui *stat iudaic*, idee pe care o vedem clar în toate acțiunile lor. De aceea evreul din Spania, Anglia, Franța și Polonia nu este nici polonez, nici francez, nici englez, nici spaniol: el va rămâne întotdeauna evreu, asemenea strămoșilor săi din vremurile biblice.

Oriunde sunt transportați, în număr mic sau mare, ei introduc peste tot, prin chiar efectul prezenței lor, germeii distrugerii și ai dezbinării, căci au întotdeauna tendința de a se ridica pe ruinele altora. Se cred dezlegați de orice datorie de recunoștință¹ față de popoarele care le-au acordat ospitalitate, deoarece acestea îi privesc ca pe niște uzurpatori; de aceea se folosesc de *toate mijloacele* pentru a obține din nou supremația asupra întregului univers, pe care și-o cred justificată de vechiul lor pact religios.

Evreii pot cu atât mai puțin să invoce toleranța, cu cât religia lor este cea mai exclusivă și mai opresivă dintre toate: nu numai că iudaismul nu admite nici un străin în familia sa religioasă, dar îi condamnă la ură și persecuție eternă pe toți cei care nu aparțin rasei israelite și întreține un război continuu împotriva ideilor morale care guvernează toate instituțiile statelor creștine, idei care formează baza societății noastre civile.²

Suntem departe de a aproba până și cea mai mică nedreptate făcută evreilor, chiar și celor vinovați; ne vom mulțumi să spunem, asemenea papei:

Scoateți la lumina zilei crima evreului, atunci când a păcătuit; pedepsiți-l conform legilor; luați înapoi ce a furat.

Dar nu este permis să i se ia ceea ce îi aparține în mod legitim, nici să fie pedepsit mai tare decât o merită faptele sale, nici, cu atât mai puțin, să i se ia viața atunci când nu a luat viața altora.

Ne punem întrebarea, totuși: ce a putut trezi indignarea românilor, dacă nu camăta și furturile evreilor?

Presa evreiască o neagă, dar noi știm că Talmudul permite minciuna în scopul menținerii păcii și liniștii, iar evreul Bédarride ne explică fap-

tul că Israel nu practică cămătăria pentru că *nu poate* practica cămătăria¹, lucru perfect natural, de vreme ce nu poate nici să înșele sau să fure, pentru că nu face altceva decât să ia înapoi de la străini ceea ce îi aparține de drept.

Ne-am înșela amarnic, spune avocatul Hallez², dacă am crede că „regimul libertății și al dreptului comun a produs o îmbunătățire remarcabilă a moralității evreilor“.

„De paisprezece secole, evreii și-au păstrat aproape neatinse practicile superstițioase și moravurile naționale, iar aceste practici și moravuri, moștenitoare ale civilizației orientale, sunt incompatibile cu condițiile societății moderne.“

III. Iată ce se scrie în „*Feuilles politiques et historiques*“ din 1848: Evreii sunt predicatorii nerușinării și revoluției.

Aspectul lipsei de pudoare a evreilor care se pretind distinși a fost tratat magistral de către J. Gross-Hoffinger. El ne-a descris bogății bancheri din Viena, speculatorii, negrii de la bursă care practicau cu înverșunare *vânătoarea de fete frumoase*.

„Propriile lor femei, spune Hoffinger, li se par prea bune pentru a fi sacrificate plăcerii. Le țin la adăpost și se feresc să le seducă și să le dez-onoreze, de aceea caută printre rasele pe care le consideră destinate pentru a-i sluji fetele cele mai pure și mai inocente. Și atunci când toată aristocrația evreiască a banului s-a săturat să se distreze cu victimele sale, le înapoiază creștinătății, aruncându-le în hăurile celei mai josnice prostituții. Nobilimea alătură viciilor sale un rest al vechilor virtuți, ea rămâne liberală și oferă victimelor sale câteva urme de sentimente, dar evreul le respinge cu dispreț și le calcă în picioare.“³

Cât despre clasele inferioare ale iudaismului, acestea excelează în practicarea intermedierei și a altor negocieri asemănătoare, după cum se poate vedea la Hamburg. Evreii pun în vânzare cele mai obscene cărți și gravuri. Unul dintre negustorii cei mai demni de dispreț a devenit spion drept mulțumire pentru autorizația căpătată de la poliție.⁴

Am văzut altundeva în câte locuri și în ce măsură clasele de jos ale

1. Exemplul cel mai izbitor este cel al papalității: Roma este paradisul nostru, spuneau evreii în Evul Mediu. Trebuie văzut felul în care „Arhivele israelite“ (iunie 1867) îl cheamă la ordin pe evreul Mirès pentru că și-a permis să spună că Israelul datora recunoștință papalității.

2. „Archives israélites“, 1 și 15 mai.

1. *Les Juifs*, p. 430, Paris, 1861.

2. *Des Juifs en France*, p. 239, Paris, 1845.

3. *Die Schicksale der Frauen*. Leipzig, 1847, p. 40.

4. *Entschleierte Geheimnisse der Prostitution in Hamburg*, Leipzig, 1847, p. 84.

lui Iuda se dedau la prostituție, și aceste fapte justifică din plin modul în care *Les feuilles historiques* judecă imoralitatea iudaismului.

IV. Cât despre revoluție, fiecare își amintește încă de atitudinea evreilor din 1848; englezul Disraeli spunea despre aceasta: „Puternica revoluție care se pregătește în Germania se dezvoltă sub influența evreilor.”¹

Rougeyron făcea aceeași remarcă în 1841 și își motiva opinia constatând că „în Germania există elemente revoluționare îngrijorătoare, dintre care cel mai puternic este evreimea care, prin publicității, filosofii, poeții, oratorii și bancherii săi este revoluționară întru totul și va da naștere unor clipe teribile pentru Germania, care vor fi urmate probabil de niște clipe ce vor fi cumplite pentru ea însăși.”²

De asemenea, Toussenel a scris în 1847 o carte care a devenit celebră: *Evreii – regi ai vremurilor noastre*.

„Feudalii financiari, spune el, au, pentru a-și face cunoscute dorințele față de guvern, ziarul lor oficial, „le Journal des Débats”.

Băncile atotputernice au obținut de la guvernanții servili dreptul de a publica știrile oficiale în „le Journal des Débats” înainte ca acestea să apară în „le Moniteur Universel”. Articolele din „le Journal des Débats”, redactate de câțiva oameni de încredere ai casei R..., sunt cele care determină creșterile și căderile de la bursă. Au îndrăznit chiar să publice că fiecare minister trebuia să plătească la „Journal des Débats” o imensă contribuție de război.

Unii miniștri integri au încercat să se dezbare de acest protectorat oneros, între ei dl. de Villèle; dar acesta a fost răsturnat de o coaliție în care „le Journal des Débats” figura la loc de cinste, iar ministrul Martignac, succesorul său, a fost obligat să verse la „Journal” contribuția pe trei ani datorată de dl. de Villèle.

Din câte știm, și dl. Thiers s-a revoltat împotriva despotismului celor de la „Journal des Débats”, dar un singur articol l-a liniștit, făcându-l să-și ceară iertare și să depună contribuția cuvenită.

Domnii Guizot și Duchâtel se simt onorați să execute cât mai repede cu putință ordinele venite de la „Journal”. „Dacă e posibil, s-a făcut. Dacă e imposibil, se va face.”

1. Disraeli, *Coningsby*, p. 183, Londra, 1844.

2. Rougeyron, *De l'Antechrist*, p. 28, 1861.

Devotamentul domnului de Montalivet pentru „Journal des Débats” depășește limitele servilismului. E corect să se afirme că „le Journal des Débats” domnește la Interne atunci când dl. de Montalivet este ministru.

El a umplut toate birourile publice cu cei mai proști scribi de la „Journal”, și tot el a obișnuit opinia publică să considere ziarul ca pe organul palatului, al partidului de la Curte. Și cum ne-am fi putut îndoi de asta, când citeam în caseta redacțională toate numele preceptorilor prințului?

Or, „le Journal des Débats” este organul oficial al marii finanțe și nu al palatului. El va proteja Curtea atâta timp cât aceasta va îndeplini cu docilitate dorințele puternicilor seniori din rue Bergère sau rue Laffitte; dacă nu, nu; și devotamentul său față de dinastie nu va merge niciodată mai departe. „Le Journal des Débats” a îngropat multe dinastii în cursul existenței sale, și de mult s-a jurat să nu se mai lege de niște instituții atât de fragile. Este o adevărată putere recunoscută aproape oficial în Europa, care se amuză uneori să-l tragă de barbă pe împăratul Rusiei. Încoronarea împăratului Austriei sau a reginei Angliei n-ar avea loc în lipsa trimisului extraordinar de la „Journal”.

Nu puteți intra într-o bibliotecă publică, într-un amfiteatru de la Collège de France sau de la Sorbona fără să dați peste un redactor de la „Journal”. Curtea de Casație, Curtea de Conturi, Consiliul de Stat, ambasaderele, consiliul regal al instrucțiunii publice, toate depind de el. Dl. de Broglie avusese ideea excelentă de a rezerva consulatele pentru studenții Școlii de Consuli; ordinul său nu a fost respectat niciodată. Adevărata, singura școală de consuli este „le Journal des Débats”. Ziarul are consulul său general la Bagdad (un evreu), un altul la Alexandria, la Ierusalim, la Genova, fără să punem la socoteală ambasadorul de la Constantinopol.

Să ne mai mirăm că Franța este reprezentată cu atâta demnitate în străinătate! Să ne mai mirăm că Franța a căpătat deja spiritul unei puteri de mâna a doua și că alunecă atât de vertiginos pe poarta degradării continue!¹

Această pagină de istorie retrospectivă nu și-a pierdut câtuși de puțin din interes, dar cât de lung e drumul de la Toussenel la Drumont!

Orice ar fi, acțiunea acestei puteri oculte, descrisă atât de bine de Toussenel, clarifică vorbele bine cunoscute ale lui Disraeli: „Lumea este guvernată de cu totul alți oameni decât își închipuie cei care nu au acces în culise. Cine organizează și conduce misterioasa diplomatie rusă,

1. Toussenel, t. II, p. 6 și următoarele.

în fața căreia freamătă întreaga Europă? Evreii. În Spania, la Paris și oriunde în altă parte se întâmplă la fel.¹

„Un nou regat mesianic, un nou Ierusalim se va ridica în locul papilor și împăraților”, spune cu o limpezime care nu lasă nimic de dorit Crémieux, președinte, pe când trăia, al acestei Alianțe israelite care strânge în menghină pământul întreg. Și aceste cuvinte nu sunt altele decât cele din Talmud, conform căruia toate popoarele, pământul și ceea ce se găsește pe el îi aparțin lui Israel.

În 1866 a murit la Bruxelles evreul Bérend, devenit liber-cugetător. Marele Rabin al Belgiei, Astruc, a prezidat funeraliile și a rostit aceste cuvinte semnificative: „Bérend a putut să devină liber-cugetător rămânând israelit. Iată de ce francmasoneria și gândirea liberă au putut apărea fără nici o piedică alături de iudaism, la mormântul unui frate, unui prieten, unui coreligionar pe care toți, israeliți, francmasoni și liber-cugetători îl regretăm la fel de mult.”²

Această mărturisire este prețioasă și confirmă faptul bine cunoscut că Crémieux a fost în același timp mare maestru al francmasoneriei franceze și președinte al Alianței israelite.

De unde provine acest acord între Iuda și Loja masonică? Vom răspunde printr-o altă întrebare: cum de Iuda împletea odinioară o cunună de spini pentru arianism, așa cum mai împletește încă³ pentru Voltaire, Volney sau Garibaldi?

Adevăratul creștinism și statul creștin îi sunt la fel de odioase. Egalitatea tuturor oamenilor, egalitate în drepturi pentru fiecare, spune lozinca; urmează divizarea și confiscarea proprietății; răzbunarea de către revoluție și lojele masonice a tuturor puterilor care reprezintă elemente de rezistență pentru Biserică și Stat; după aceea mai rămâne doar împărțirea prăzii între învingători și jefuitori, în timp ce victimele vor privi neputincioase. Atunci se vor îndeplini vorbele lui Crémieux și noul Ierusalim va lua ființă pe locul tronurilor papilor și împăraților.

Biata lojă masonică: își închipuie că are putere, când nu este decât o unealtă în mâna Iudei!

Ar fi trebuit auzite suspinele unui mason care vorbea despre puterea lui Iuda⁴ cu ocazia apariției unei broșuri a lui Alban Stoz despre masonerie. O privire aruncată în culise îl lămurise și îl umpluse de emoție.

1. Disraeli, Coningsby, p. 183.

2. „Archives israélites”, 1866, p. 927-928.

3. „Archives israélites”, 1867, p. 463.

4. „Pol. hist.” Blaetter, 1862.

„Puterea pe care a dobândit-o Iuda prin intermediul francmasoneriei este imensă, scrie el. În prezent, ea este la fel de redutabilă pentru tron ca și pentru altar. Deși excluși din anumite loje, evreii sunt prezenți în aproape toate celelalte din lume. La Londra există două loje evreiești care mânuiesc ca pe niște marionete toate elementele revoluționare din lojele creștine, fără ca acestea să-și dea seama. Există și la Roma o lojă conducătoare compusă în întregime din evrei: și ea este unul dintre tribunalele supreme ale Revoluției și dirijează celelalte loje prin intermediul unor necunoscuți. La Leipzig, loja evreiască secretă funcționează în permanență în perioada târgului: nici un creștin nu are acces. La Hamburg și Frankfurt nu sunt primiți decât emisarii secreți. Cei mari trebuie să înțeleagă în sfârșit că lojele nu se străduiesc să provoace revoluția decât în interesul iudaismului! Trebuie să înțeleagă cuvintele lui Burke! Va veni o vreme când prinții vor trebui să fie tirani, pentru că supușii lor vor fi rebeli din principiu.”

La întrunirile lojelor, spune evreul Boerne, învățau în secret nobilii din toate clasele tainele pe care societatea profană le numea erezii.¹

Evreul Mendizabal a fost sufletul revoluției din 1820 din Portugalia; a condus atacul asupra orașelor Lisabona și Oporto și a introdus în 1830 revoluția în Spania, grație puternicei sale influențe masonice asupra Juntelor; revoluția masonică l-a ridicat la rangul de ministru președinte al Spaniei.²

La fel, marele maestru Crémieux a fost numit ministru al justiției de Revoluția Franceză din 1848, revoluție înfăptuită de loje, după cum au recunoscut Lamartine și Garnier-Pagès, la fel ca și cele din 1789 și 1830.³

Dacă evreul modern, precum Crémieux și cei asemenea lui, nu vrea să audă de basmele și naivitățile Talmudului, cu toate acestea se observă cu ușurință că visul dominației universale a iudaismului nu a încetat să fie ideea sa favorită. Pentru a atrage acest scop, în această luptă în care Talmudul permite orice mijloace, evreul talmudist dă mâna cu evreul modern, fiind în bună înțelegere.

Dacă ar fi altfel, cum s-ar explica faptul că la Conciliul evreiesc ținut pe 29 iunie 1869 la Leipzig, unde au fost prezenți marii rabini din Turcia, Rusia, Germania, Anglia, Franța, Olanda, Belgia etc., și unde orto-

1. „Hist. pol.” Blaetter, 1862, pag. 430.

2. *Ibidem*.

3. *Ibid.*

docșii și reformiștii au constituit două facțiuni în echilibru una cu cealaltă, teza comună tuturor a fost formulată în următorii termeni:

„Sinodul recunoaște că dezvoltarea și punerea în practică a ideilor moderne constituie cea mai sigură garanție pentru prezent și pentru viitorul iudaismului și al urmașilor săi.“

De altfel, am aflat de la unul dintre principalele organe ale Alianței israelite că revoluția, cu egalitatea și fraternitatea sa, nu reprezintă altceva decât steaua lui Israel, cea care a luminat și va lumina încă și mai mult peste tenebre.¹

Mai trebuie, în sfârșit, să amintim că unul dintre principalii conducători ai Internaționalei a fost evreul Marx din Londra?

În concluzie, revoluția este opera iudaică prin excelență, cea care îi va permite în sfârșit lui Israel să îndeplinească visul vechilor talmudiști și să domnească asupra popoarelor naive care s-au distrus pe ele însele.

II

Opiniile modernilor

Opiniile lui Kant. – Fichte. – Herder. – Schopenhauer. – Klüber.

Se povestește în *Itinerarium Philippi a Trinitate*¹ că un evreu călătorea odată în compania mai multor creștini.

Fiecare dintre călători era pentru ceilalți un bun tovarăș de drum, și cu toții și-au făcut reciproc toate serviciile posibile.

Mișcat de bunătatea creștinilor, evreul îi spuse unuia dintre ei în momentul despărțirii:

„Ai văzut câte semne de bunăvoință ne-am arătat în timpul călătoriei. Dar să știi că ura care îmi ardea în suflet era la fel de mare. În schimbul serviciilor tale, aș vrea să-ți dau un sfat:

Să nu ai niciodată încredere într-un evreu, oricâtă prietenie ți-ar arăta.“

Dar aceste cuvinte aparțin întunecatului și barbarului Ev Mediu. Să-i ascultăm, deci, pe înțelepții și filosofi timpurilor noastre.

„Palestinienui care trăiesc printre noi, spune Kant, și-au atras, prin spiritul lor cămătăresc, o reputație de șarlatani bazată pe realitate în majoritatea cazurilor. Este adevărat că pare ciudat să ne imaginăm o națiune întregă de hoți, dar este la fel de ciudat să ne imaginăm o națiune compusă numai din traficanți care disprețuiesc onoarea de a fi cetățeni ai țării care îi găzduiește, și care preferă avantajul pe care-l obțin înșelându-i locuitorii...“

Remarca lui Kant asupra acestei națiuni „compuse exclusiv din comercianți“ se raportează precis la aceste cuvinte din Talmud:

„Nu există o profesiune mai rea decât agricultura. Dacă ați investit o sută de piese de argint în comerț, veți putea mânca în fiecare zi carne și bea vin; dar, dacă vă folosiți cele o sută de piese de argint în agricultură, nu veți putea mânca decât iarbă cu sare.“

„Peste aproape toate țările din Europa, spune Fichte, se întinde un stat inamic puternic care poartă un război continuu împotriva celorlalte și îi apasă îngrozitor pe cetățeni: acesta este iudaismul.“

1. „Univers israélite“, 5 sept. 1867, p. 34.

1. Kant, *Anthropologie in pragmatischer Hinsicht* – (Antropologia într-o abordare pragmatică), Leipzig, 1833, ed. a IV-a, p. 127.

Nu cred că este atât de cumplit doar pentru că formează un stat izolat, separatist și strâns unit, ci *pentru că acest stat este fondat și clădit pe ura întregii specii umane*. De la un popor care vede în toate celelalte popoare urmașele celor care l-au alungat din patria sa, de la un popor care își micșorează corpul și spiritul și își pierde orice sentiment nobil dedându-se la trafic și camătă, de la un popor care se folosește de legătura cea mai sfântă care îi unește pe membrii religiei sale pentru a le interzice să participe la mesele noastre, să bea un pahar cu noi, de a împărtași dulcea beție a veseliei noastre, de la un popor care vrea să fie separat de noi toți până și în drepturile și îndatoririle sale, chiar și în sufletul Părintelui tuturor oamenilor – de la un asemenea popor ar trebui să așteptăm altceva decât ceea ce se întâmplă și se vede în fiecare zi: *adică, într-un stat în care monarhul absolut nu poate să-mi ia coliba clădită de strămoșii mei, în care îmi exercit dreptul împotriva celui mai puternic ministru, primul evreu venit poate, atunci când îi convine, să mă jefuiască fără să fie pedepsit*.

Vedeți toate aceste lucruri și nu le puteți nega, pronunțați vorbele numeroase ale toleranței, drepturilor omului și ale cetățeanului? Înseamnă cu nu vedeți că evreii, care sunt – fără dumneavoastră – cetățenii unui stat mai solid și mai puternic decât toate celelalte, se vor bucura dacă le dați dreptul de cetățenie în statul *vostru*, cel al unei *duble* protecții, și că astfel îi vor călca în picioare pe concetățenii voștri.

Ei își doresc să aibă *drepturile omului* în aceeași măsură în care ni le refuză nouă (așa cum am văzut în legea talmudică); pentru a le conferi *drepturile cetățeanului*, însă, nu văd alt mijloc decât acesta: ar trebui ca într-o noapte să li se taie tuturor capul și să fie înlocuit cu altul, în care nu s-ar găsi nici o idee evreiască.

Pentru a ne apăra de ei nu văd decât tot o singură cale, aceea de a le cucerii Țara făgăduinței și de ai trimite pe toți acolo.¹⁴

Herder scrie în *Ideii asupra istoriei umanității*:

„În domeniul artei, națiunea evreiască, deși așezată între egipteni și fenicieni, a fost întotdeauna lipsită de experiență, dovada fiind că a

1. Fichte, *Berichte zur Berichtigung der Urtheile über die französische Revolution*, p. 186-191. Evreii nu vor adera niciodată la soluția lui Fichte: Țara făgăduinței este aceea în care curg râuri de lapte și miere, adică locul în care popoarele ascrvite muncesc pentru ei. Din acest punct de vedere, evreul modern este de zece ori mai talmudist decât evreul antic: el a văzut prea de aproape dominația universală pentru a se retrage la el acasă și a trăi pe cont propriu.

trebuit să folosească străini pentru a construi templul lui Solomon. Deși stăpâneau strămtorile Mării Roșii și locuiau aproape de coastele Mediteranei, fiind deci în situația cea mai favorabilă pentru a deține comerțul lumii întregi, nu au reușit niciodată să formeze un popor sedentar. Preferă să trăiască în alte națiuni, trăsătură particulară a caracterului lor național pe care însuși Moise o combătuse din toate puterile. Pe scurt, este un popor lipsit de educație, întrucât nu a atins niciodată maturitatea unei culturi politice formate pe propriul său teritoriu, după cum nu a atins nici adevăratele sentimente ale onoarei și libertății.

În știință, spre care s-au îndreptat cele mai bune elemente, evreul a făcut dovada unor calități legate mai degrabă de ordine și meticulozitate decât de activitatea liberă a unui spirit creator; cât despre virtuțile patriotice, a fost întotdeauna lipsit de acestea, datorită statutului său politic.

De veacuri, aproape de la nașterea sa, poporul lui Dumnezeu este *o plantă parazită care crește pe tulpina altor națiuni, o rasă de traficanți vicleni, dispersați în toată lumea, care n-a avut vreodată nici dorința, nici nevoia de o patrie a ei*.¹⁵

Herder continuă:

„Evreii sunt planta parazită care s-a lipit de aproape toate națiunile europene și care le-a absorbit mai mult sau mai puțin din substanțele vitale.

După căderea Romei antice, ei nu erau foarte numeroși în Europa, dar persecuțiile arabilor i-au adus încoace în valuri.

Este puțin probabil ca evreii să fi adus lepra în Europa, dar această națiune de traficanți, valeți și cămătari a reprezentat *o lepră cu mult mai rea*.

Un minister guvernat de un evreu, o casă în care evreul păstrează cheile seifului și ale dulapurilor de haine, o administrație sau un comisarariat în care principalele funcții sunt încredințate evreilor, o Universitate în care evreii sunt tolerați ca agenți de bursă și cămătari pentru studenți, toate acestea sunt mlaștini care trebuie desecate. Și asta pentru că, așa cum spune proverbul, acolo unde e un hoit se adună corbii și acolo unde există putregai viermii încep să colcăie.²⁴

Astfel vorbește Herder. Filosoful Schopenhauer nu se arată mai puțin sever în articolele sale *despre drept și politică*.

1. Herder, *Ideen zur Geschichte der Menschheit*, 3, 91.

2. *Ibidem.*, 4, 157.

„Evreul rățacitor, spune el, nu este altceva decât personificarea întregului popor evreu. Pentru că a păcătuit cumplit împotriva Mesiei salvator al lumii¹, el nu va fi niciodată ușurat de povara pedepsei sale și, în plus, va trebui să rățacească fără patrie.

Aceasta este crima, acesta este destinul micului popor evreu care, ca prin minune, deși a fost alungat din patria sa acum două mii de ani, supraviețuiește și continuă să rățacească, în vreme ce atâtea popoare mari și glorioase, alături de care acest popor nici nu merită să fie pomenit, asirienii, mezii, perșii, cu toții au dobândit pacea eternă și au dispărut cu totul.

Așa se face că acest Ioan fără de Țară poate fi întâlnit în toate popoarele lumii, nicăieri la el acasă, nicăieri străin, afirmându-și naționalitatea cu o tenacitate fără precedent și încercând să prindă rădăcini undeva pentru a-și construi o patrie fără de care un popor nu este altceva decât un balon plutind în aer. Până atunci, el trăiește ca un parazit pe cheltuiala celorlalte popoare și a bogățiilor lor, dar continuă să fie însufletit de cel mai viu patriotism față de națiunea sa, după cum o arată clar felul în care sunt pentru unul și unul pentru toți.

În consecință, *nu există idee mai falsă și mai superficială decât de a considera pe evrei doar ca pe o sectă religioasă*. Atunci când, pentru a favoriza această greșală, este preluat un termen din limbajul bisericesc și evreii sunt desemnați drept *confesiune religioasă*, nu este decât o stratagemă calculată pentru a falsifica adevărata semnificație a lucrurilor, iar folosirea acestei expresii nu ar trebui să fie permisă, deoarece desemnarea corectă este aceea de *națiune evreiască*.

Cât despre viciile specifice caracterului național al evreilor, cât despre lipsa uluitoare a tot ceea ce se numește *verecundia*, care îi ajută mai mult decât cele mai bune calități – toate acestea pot fi atribuite opresiunii. Cea din urmă poate fi acceptată ca o scuză, dar nu le înfrumusețează cu nimic caracterul.“

În ceea ce privește *lipsa totală a ceea ce numim verecundia*, evreii par să aibă și ei îndoieli, de vreme ce Talmudul le spune:

1. Este adevărat că evreii se apără, dând vina pe Pilat. În prefața sa la scrierile lui Cezar, Napoleon al III-lea, comparând popoarele care nu-și înțeleg marii oameni cu evreii care și-au crucificat pe Mesia, și-a atras reproșurile vehemente ale lui Crémieux („Opinion Nationale“, 27 februarie 1865) și a înțeles că nici măcar împăratul francezilor nu se poate atinge de împăratul evreilor.

„Sau înfruntat trei ființe: Israel dintre popoare, câinele dintre patru-pede, cocoșul dintre păsări.“

Să cităm în încheiere punctul de vedere al celebrului filosof și jurisconsult Klüber.

„Evreii, spune el, sunt o sectă politico-religioasă supusă riguros despotismului teocratic al rabinilor. Prin viața lor comună, prin felul lor de a fi, prin formarea lor națională cu totul deosebită, prin spiritul lor de familie care nu este altceva decât spiritul de castă, ei formează din tată în fiu o societate ereditară de conspiratori.

Spiritul iudaismului se recunoaște, în general, în orgoliul religios: evreii își închipuie că sunt poporul ales de Dumnezeu, ridicat de acesta deasupra celor care nu sunt evrei, care sunt deci diferiți din punct de vedere moral și fizic și trebuie exterminați.

Dar rațiunea dovedește și experiența confirmă faptul că spiritul de castă, și în special cel de castă politico-religioasă, este incompatibil cu binele Statului și al societății.

Or, deocamdată, iudaismul constituie, din punct de vedere politic, religios și fizic, un spirit de castă fără pereche în toată Europa creștină.

Această situație creează un antagonism continuu între iudaism și stat.

A-i acorda (acum ar trebui să spunem *a conserva*) evreimii drepturi absolut egale cu cele ale altor cetățeni care nu duc, asemenea lor, o luptă continuă împotriva statului ar însemna să transformăm acest flagel într-un șancru incurabil care va slăbi statul fără încetare, dacă nu cumva îl va ruina cu totul.

De aceea solicităm abjurarea, îndepărtarea și respingerea liberă, sinceră și irevocabilă a talmudismului.¹⁴

1. *Übersicht der diplomatischen Verhandlungen des Wiener Congr.*, 3, 375 și următoarele. Vezi și *Deutsches Bundesrecht* de același autor, ed. a IV-a, § 516, nota 4.

Concluzie

Rezumat – Soluții.

Deși numărul preceptelor imorale și criminale ale rabinismului este incalculabil, ele pot fi grupate cu ușurință în câteva categorii principale.

Din tot ce am prezentat până acum, reiese în mod clar:

1. Că evreul nu este legat în nici un fel prin îndatoririle de iubire a aproapei și de respectare a dreptății față de cei ce nu sunt evrei;

2. Că evreul păcătuiește atunci când respectă legile iubirii aproapei și dreptății față de ne-evrei, cel puțin în cazul în care ar putea fi nedrept, fără să fie pedepsit față de aceștia;

3. Că evreul are dreptul de a le face rău în toate felurile ne-evreilor, mai ales creștinilor, și de a-i distruge atât pe ascuns, cât și pe față. Principiul care trebuie respectat este următorul: Viața lor este în mâinile tale, deci ai un motiv în plus să le faci rău;

4. Că un evreu care este judecător trebuie să îi dea câștig de cauză evreului în toate procesele cu ne-evrei; dacă legea nu i-o permite, trebuie să recurgă la intrigă, dar cu destulă prudență pentru a nu fi descoperit, caz în care s-ar ajunge la compromiterea iudaismului;

5. Că un evreu îl consideră pe ne-evreu ca pe o vită; că, în consecință, jurământul unui evreu în procesul cu un ne-evreu nu îl obligă la nimic, și că, dacă evreul este forțat să jure, el are dreptul să anuleze în sinea sa jurământul printr-o frază care îi denaturează sensul; cu toate acestea, trebuie să evite constatarca sperjurului, care îi este interzis atunci când ar putea fi descoperit;

6. Că evreul are dreptul de a folosi ne-evreice pentru plăcerile sale; că nu comite un adulter dacă, fiind căsătorit, violcăză o ne-evreică sau seduce soția unui ne-evreu, căsătoria acestora fiind considerată o împerechere de animale;

7. Că evreul este sânge din sângele lui Dumnezeu așa cum un fiu este sânge din sângele tatălui său, că poate, deci, să-și satisfacă toate dorințele și pasiunile, că îi ajunge să se scuze sub pretextul „naturii rele” emanate de responsabilitatea sa și mai ales să rămână evreu, căci fidelitatea față de iudaism scuza orice, chiar și convertirea *exterioră* la creștinism sau islamism;

8. Că orice evreu, cu excepția Carațiilor care trăiesc în Crimeea poate, atunci când dorește, să se conformeze acestor principii din motive și îndatoriri religioase;

9. Că evreul modern s-a lepădat de unele obiceiuri incomode pentru el și *indiferente pentru noi*, căci ne interesează prea puțin să ținem sărbătoare într-o anumită zi sau să respingă anumite alimente;

Dar că în toate punctele esențiale, în special în ceea ce privește proprietatea, mijloacele de a o dobândi, condiția ne-evreilor, dominația universală, evreul reformat este în deplin acord cu ortodocșii talmudiști, care, de altfel, constituie imensa majoritate a națiunii evreiești;

Că talmudismul nu a fost niciodată *condamnat* de către reformiști ca fiind imoral și criminal, ci doar *nerecomandat* ca fiind învechit, inutil și nefavorabil îndeplinirii sorții iudaismului și că astfel talmudismul este mai viu ca niciodată cu tot ce are mai nociv și mai periculos.

Aceste fapte fiind stabilite, concluzia care se impune este că ar fi pe cât de nedrept, pe atât de periculos să li se acorde posibilitatea de a beneficia de dreptul comun unor persoane supuse unor legi atât de speciale;

Dacă trebuie făcută o reformă justă, indispensabilă și urgentă, aceasta ar privi revizuirea legilor antinaționale care le-au deschis acestor oameni porțile societății noastre;

Le putem lăsa drepturile omului, așa cum spune Fichte, deși ei ni le neagă nouă, dar trebuie să le refuzăm drepturile cetățeanului;

Să-i alungăm – nu din lumea aceasta, pentru că nu noi i-am chemat, ci din națiunea noastră care ne aparține și pentru care ei nu sunt făcuți;

A venit momentul să-i înlăturăm și din viața noastră politică și, dacă măsura nu este suficientă, să-i alungăm de pe teritoriul pe care l-am primit de la părinții noștri pentru a-l transmite urmașilor și nu pentru a-l lăsa să fie luat cu forța sau prin vicisuguri, cu atât mai puțin pentru a-l oferi cu naivitate în chip de cadou acestor pirați ai speciei umane.

Cuprins

Prefată	3
Introducere	7
Cartea întâi – Despre Talmud în general	
I. Despre talmudism	15
II. Cuvântul Talmud	19
III. Talmudul este pentru evrei o carte divină	21
Cartea a II-a – Coruperea doctrinei	
I. Zeul Talmudului	25
II. Îngerii	27
III. Istoria diavolilor	28
IV. Mistere	31
V. Sufletele evreilor și ale creștinilor	33
VI. Paradisul și Infernul	35
VII. Mesia și regatul său	36
Cartea a III-a – Coruperea moralei	
I. Despre aproapele	39
II. Despre profetia stăpânirii universale	43
III. Frauda	45
IV. Obiectele găsite	47
V. Despre dobândă	48
VI. Persoanele și viața ne-evreilor	51
VII. Despre femeie	55
VIII. Despre jurământ	59
IX. Creștinii	63
X. Excomunicarea	68
Cartea a IV-a – Secolul nostru	
I. Evreul din ziua de azi	71
II. Opiniile modernilor	87
Concluzie	93